ΑΥΤΗ ΗΙΣ
Β ΦΥΛΛΑΔΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ

Ν. Κωνσταντινίδου.

Ἐγράφη τῷ 1899) Δεκεβρί[ου]
τελεῖται 18ῃ
μνήμη τοῦ ἐν ἁγί-
οις Πατρὸς ἡμῶν
Μοδέστου τοῦ θαυμα-
τουργοῦ.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Δεκεμβρίου ΙΗ Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων. Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνήρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους. Η΄ Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τοῦ ἁγίου. ἦχος Β.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον; τῆς ὀρθοδοξίας τὸν φωστῆρα. τὸν μέγαν Ἱεροσολύμων μυστολέκτην τε, καὶ θεῖον τοῦ μαρτυρίου ἀγαλλίαμα, τῶν ὀρθοδόξων τὸν στῦλον τοῦ φωτὸς τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα, τὸν φαεινόν, τὸν τὴν κτίσιν καταλαμπρύναντα, θαυμάτων ἀκτῖσι τὸν Μόδεστον.

Ποίοις πνευματικοῖς κάλλεσιν, στεφανώσωμεν μαρτύρων τὸ κλέος, καὶ Ἱεραρχῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν Ἱερομαρτύρων τὸ ἀκροθίνιον καὶ τῆς οἰκουμένης τὸν λαμπτῆρα. τὸν μέγαν θαυματουργὸν τὸν θεῖον Μόδεστον, τοῖς ζῶσι εὐρωστίαν τὸν παρεχόμενον, τοῦτον δὲ ὄντως ἀξίως ἀθανάτ

δόξης διαδήμασι στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.
Δεῦτε οἱ γηγενεῖς ᾄσμασιν, ἀνευφημήσωμεν Μόδεστον θεῖον. Τὸ τῶν μοναζόντων θεῖον ἔρεισμα, καὶ τῶν ἀθλητῶν τὸ σεμνολόγημα. Τῶν Χριστιανῶν τὸ μέγα τεῖχος, τὸν μέγαν θαυματουργὸν καὶ ἐντιμότατον, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι χαριζόμενον, τὴν ὑγείαν καὶ εὐρωστίαν, ἐν τῇ αὐτοῦ μνήμῃ, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, παρὰ Χριστοῦ καὶ μέγα ἔλεος.
Λόγος οὐχ ἱκανοὶ βροτείοις, τῶν θαυμάτων σου τὰς ἐκδόσεις ἐξυμνεῖν ἢ τῆς ἐννοιῶν σοφὲ Ἱερομάρτυς Μόδεστε, καὶ γὰρ ἄπειρος ἐστιν ὁ χόρος. Λυτροῦσαι ἐκ νόσων πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Προφθάνεις τοὺς κτήνεσι πόνη προσκαλοῦντάς σε. Τῶν ζώων καὶ βοῶν, ἄγρυπνος φυλαδεύεις. Διὸ δέξαι καὶ ἡμῶν τῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων εὐρωστίαν τοῖς σε γεραίρουσιν.

Εἶτα στιχηρὰ ἦχος δ'.
ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Ἱερέων ὁ σύλλογος, μοναζόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφημήσωμεν θείοις ᾄσμασι, Ἱεράθλον Μόδεστον, τὸ ἄνθος τῆς φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τὸν στύλον τῆς πίστεως, τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάττοντα πάντας νοσημάτων, ἐκ παντοίων καὶ ποικίλων, βροτοὺς καὶ κτήνη ἐκ θλίψεων.
Καταλύσας τὰ πρόσκαιρα, ἐκ παιδὸς ὦ πάτερ, τῷ Χριστῷ προσέδραμες ἐνθέως τελέσας, καὶ ἀνυψώθης τοῖς θαύμασι, μυρίοις Πανόλβιε, καὶ εὐχῇ τὰς

τοῦ ναοῦ θύρας πάσας διήνοιξας, τοῦ Κυρίου σου, ὑπὲρ οὗ καὶ κολάσεις ἀφορήτους, καθυπέμεινας γενναίως, σὺ ὦ Παναγιε Μόδεστε.

Ἡγουμένην ταπείνωσιν, ἔχων Πάτερ τὸν Κύριον, ὄντως συνηνδόκησας ὦ μακάριε, Ἀρχιερέων θεόπνευστον, μαρτύρων τε καύχημα, καὶ ἐκ ταύτης ἔνθεε, ἰαμάτων χαρίσματα κατεπλούτησας, ἰατρεύειν τοὺς βόας καὶ ἀνθρώπους, ὡς συμπαθὴς καὶ ἐλεήμων, θεόφρον Μόδεστε ἔνδοξε.

Ῥοῇ πάτερ τοῦ αἵματος, τοῦ ἁγίου σου ἔπνιξας, εἴδωλα παμβέβηλα καὶ τοὺς ἄφρονας, ταῦτα σεβαστὰς καὶ ἥνεγκας, κολάσεις μυρίας τε, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον, ὃν ἱκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα ἦχος πλ. β'.

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν Μαρτύρων κλέος, τῶν ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, τῆς οἰκουμένης τὸν ἀεὶ λαμπτῆ φωστῆρα. Τῶν ἀλόγων ζώων τὸν ἐπιμελητὸν τροφοδότην, καὶ τῶν ἀνθρώπων πρέσβυν πρὸς Κύριον, τὸν μέγαν Μόδεστον, δεῦτε εὐφημήσωμεν, ἐπαξίως ὦ φιλέορτοι. οὗτος γὰρ τῇ ἐνθέῳ πολιτείᾳ, τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς καθηράμενος, ὄργανον γέγονε τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐδέξατο χάριν ἀέναον τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους ἀλόγων καὶ ἀνθρώπων ἱεράρχης γεγονὼς καὶ Μάρτυς Χριστοῦ ὑπὲρ ἀθλήσας. αὐτῷ καὶ ἡμεῖς βοήσωμεν, ἱερομάρτυς μέγιστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου, ἡ ἀμνὰς γὰρ ἥκει ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν, φάτνη δὲ ὑποδέχου τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε. Ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου μητρός, ὅνπερ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγξατο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς. Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ Λυτρωτής μου καὶ Θεός.

Εἴσοδος. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίων μετ᾽ ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν. Πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει, αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐε-

μου ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων, ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην, ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὑρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ, χείλη ψευδῆ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα συνήχθησαν τὰ ἔθνη ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην. Ἵνα γνῶτε ἔθνη καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται.

Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔσται πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπαρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτήν. ἦχος α'.

Λαμπρύνου λαμπρύνου, καὶ ἀγάλλου πόλις Ἱερουσαλήμ, τοιοῦτον ἔχουσα ποιμένα. Ὅσιον ἄκακον, καὶ τὸ αἷμα δορησάμενος τοῖς τυράννοις, ὑπὲρ τοῦ ἀμιάντου Ἀμνοῦ, εὐφραίνου καὶ πᾶσα τῶν πιστῶν ἡ ἐκκλησία ὡς ἔχουσα ἀληθῶς Ἱεράρχην, Μάρτυρα στεφηφόρον πρεσβευτὴν καὶ θαυματουργὸν ἄριστον, τὸν μέγαν Μόδεστον, τὸν πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ κλεινὸς καὶ σεπτὸς Μόδεστος, ὁ μέγας πατὴρ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν ἀθλητῶν τὸ στήριγμα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ αὐτοῦ, οὓς πάντας συγκαλεῖται, πρὸς εὐωχίαν πνευματικήν. Τέθεικε γὰρ πανδαισίαν τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ θαύματα. Κατατρυφῆσαι δαψιλῶς καὶ κορεσθῆναι ἐνθέως. δεῦτε οὖν φιλέορτοι, πανηγυρίσωμεν φαιδρῶς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν. Μακαριώτατε Ἱερομάρτυς, ὡς ἔχων πρὸς αὐτὸν παῤῥησίαν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἱκετῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων, τὴν πανάοιδιμον μνήμην σου, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἦχος β'.

Σὺν τοῖς ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς ὦ φιλέορτοι, σήμερον φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου, ὡς γὰρ ἀνέλαβεν ἐκεῖνοι τὸν ἐφάμιλλον ταῖς ἀρεταῖς οὕτω καὶ

ἡμεῖς τῶν ἰαμάτων ποταμοὺς οἱ πιστῶς προσφέροντες, τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ λειψάνῳ. Καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, παρὰ τοῦ δοξάσαντος τοῦτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος. γ'.

Κροτήσωμεν χεῖρας, ἀνακράζοντες ἐν Θεῷ ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες, τῷ κοινῷ ἡμῶν Κυρίῳ τῷ παράσχοντι ἡμῖν τὸν μέγιστον ἐν ἱεράρχαις καὶ Μάρτυσι Μόδεστον, τῶν νόσων ἡμῶν ἀκέστορα, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τὴν πανηγύριν αὐτοῦ καὶ πάμφωτον ἑορτὴν ἐκτελούντων.

Ἦχος πλ. β'.

Τῷ σθένει τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἱερομάρτυς Μόδεστε, ἡ ψυχή σου πτερωθεῖσα, τῶν αἰκισμῶν διέπλευσεν, ἀβρόχως τὸ χαλεπὸν κλυδώνιον καὶ περιχαρῶς κατέλαβε, λιμένας τοὺς ἐπουρανίους. Ὅθεν παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῷ δεσποτικῷ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων ρυσθῆναι, καὶ τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ παμφαὴς τοῦ ἱεροῦ Μοδέστου, χάρισι μνήμη ὡς ἥλιος τοῖς πέρασι, καὶ ἀπαύστως διαδουχεῖ τοῖς ἰάμασι νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη κτηνῶν θεραπεύουσα. Ἱκετεύει γὰρ αἰεὶ ὡς ἰατρὸς παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἦχος δ'.

Ὅτε τὴν αὐτοῦ ὁ Κύριος καὶ παντοδύναμος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πόλιν τὴν ἁγίαν ἠθέλησε, ἐπὶ νομαῖς ζωηφόροις πορεύεσθαι, θαύμασιν ἐφανέρωσε τοῦτο, πατὴρ ἡμῶν Μόδεστε. Ταῖς γὰρ ὕλαις τοῦ ναοῦ, εὐχῇ μόνῃ σὺ διήνοιξας καὶ τοῖς πᾶσι παρέστησας ὅτι σὺ ὁ μέλλει θεὸν ποιμὴν τοῦ Ἰσραήλ. Ὅτε δὲ πρὸς αὐτὸν ἠθέλησε λαβεῖν σε παμμακάριστε, διὰ μαρτυρίου κυδαίνειν, ὡς δόξαν εὗρεν σε πρώτιστα παρ' αὐτῷ καὶ ἴσον γενέσθαι τῆς παρρησίας. Ὅθεν τῷ δὲ δισσῷ στέφει στεφανώσαντι ἱεραρχίας καὶ ἀθλήσεως, ὡς πρεσβεῖα παριστάμενος πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ἦχος ὁ αὐτὸς προεόρτιον.

Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ὕμνησον πόλις Σιών, ἀγάλλου ἡ ἔρημος.

προμνηστεύουσα τὴν χαράν· τότε γὰρ προέρχεται ἐν Βη-
θλεὲμ μηνύων, μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν.
Καὶ σπήλαιον δέχεται, τὸν ἀχώρητον πάντη, καὶ φάτνη ἑτοί-
μασται, ὑποδέξασθαι ζωὴν τὴν αἰώνιον. Τούτῳ πάντες ᾄσωμεν
καὶ βοήσωμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὁ Θεὸς ὁ σαρκωθεὶς δι'
ἡμᾶς... Εἰς τὸν στίχον στ' προσόμοια. ἦχος α'. (Ἀπόστιχα)

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὡς ἱεράρχης Κυρίου τὴν διπλοΐδα φορῶν φοινίξας αἵμα-
σι σου εἰσελήλυθας χαίρων εἰς ἅγια ἁγίων ἐν Οὐρανοῖς, ἐξαι-
τούμενος ἄφεσιν, ἁμαρτημάτων καὶ λύσιν τῶν πειρασμῶν, τοῖς
ἐν πίστει σε γεραίρουσιν.

Στίχος. Οἱ ἱερεῖς Κύριε Ἐνδύσ.

Τῶν νοσημάτων ἐδείχθης φυγαδευτὴς ἐν Χριστῷ, καὶ ἰατρὸς
τῶν ζώων, τῶν σε παρακαλούντων Μόδεστε παμμάκαρ, ὅθεν
καὶ νῦν, τὴν ὑγείαν παρέδειξας ἡμῖν τοῖς πόθῳ τελοῦσι σου
τὴν σεπτήν, καὶ ἱερὰν μνήμην ἔνδοξε.

Στίχος. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς ἀγώνων ἱδρῶσι, τοῦ μαρτυρίου σοφέ, τὴν ὑψηλὴν
καθέδραν, τῶν ἱεροσολύμων, κοσμήσας εἰσεδέξω παρὰ Θεοῦ,
χάριν παύειν νοσήματα, καὶ λύσιν πᾶσαν ἐξαίρετον
ἐκ τῶν κτηνῶν, καὶ ἀνθρώπων πάτερ Μόδεστε....

Δόξα ἦχος γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγὴς ἀνέτειλε μνήμη σου, τρισμέγιστε Ἱερομάρτυς Μόδεστε, φωτίζουσα τὰς τῶν πιστῶν διανοίας ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου. Ἐν ᾗ τῷ πανσέπτῳ σου συναθροισθέντες τεμένει, καθικετεύομεν κράζοντες. Λῦσον ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τὰς σειρὰς τῶν πλημμελημάτων, τῶν ἀνυμνούντων σε πόθῳ πανεύφημε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς προεόρτιον.

Ἰωσὴφ εἰπὲ ἡμῖν πῶς ἐκ τῶν ἁγίων ἣν παρέλαβες Κόρην, ἔγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; ἐγὼ φησὶ τοὺς προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως. Οὗ εἰς προσκύνησιν Μάγοι ἐξ ἀνατολῶν ἥξουσι, σὺν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς Κύριε δόξα σοι. Τὸ νῦν ἀπολύεις καὶ ἀπολυτίκια τοῦ ἁγίου.

Ἀπολυτίκιον ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁσίως τὸν βίον σου, διαπεράνας σοφέ, προσῆλθες κεκοσμημένος ἱερωσύνῃ φαιδρῶς, ἱερόαθλε Μόδεστε. Ὅθεν καὶ ἐναθλήσας, προσδεκτότατε πάτερ, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει, τῷ Χριστῷ συναγάλλῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα ἕτερον ἦχος γ'. θείας πίστεως.

Θείας πράξεσι πεπυκασμένος καὶ ταῖς χάρισι πεφωτισμένος, ἱεραρχῶν τὸ σεπτὸν ἀκροθίνιον, καταφαιδρύνεις τὴν ἤπειρον ἅπασαν, μαρμαρυγαῖς τῶν ἀστέρων θαυμάτων σου, Μόδεστε ἱεράρχα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν:

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α'. στιχ. ἦχος α'.

Χορὸς ἀγγελικός.

Θαυμάσιος ποιμὴν εὐσεβῶς ἀνεδείχθης, μαρτύρων ὁ στερρὸς ἱεράρχα παμμάκαρ. Φωτίζεις γὰρ ἅπαντας τῶν θαυμάτων λαμπρότησιν. Ὅθεν σήμερον οἱ εὐσεβείᾳ καὶ πόθῳ ἑορτάζοντες, ἐκ τῶν κινδύνων ἀπάντων, αἰτοῦμεν λυτρώσασθαι.

Δόξα ἕτερον τὸν τάφον σου σωτήρ.

Εὐφραίνου ἡ Σιών, ἡ ἁγία· ἰδοὺ γὰρ ἐπέφανέ σοι νῦν συμποιμένος

Μοδέστου, ἡ ἔνδοξος ἄθλησις, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα. Ὅθεν σκίρτησον, μετὰ ποιμένων Βάσσαι, δόξης στέφανος σύ τοῦ ποιμένος μου πέλεις, δεῖ ὑπεράγαθε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς προεόρτιον.

Ἀγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου. ὁ πάντων συνοχεὺς τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἄμετρον ἑαυτοῦ συγκατάβασιν. Οἱ γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὄντως ἔρχεται, ἐκ τῆς Παρθένου τεχθῆναι, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

μετὰ τὴν β΄. στιχολογίαν κάθισμα ἦχος πλ. α΄.
τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὴν πανήγυριν πάντες ἱερομάρτυρος, τοῦ ἐκδιδάξαντος πάντας τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, εὐφημήσωμεν φαιδρῶς ἀγαλλόμενοι. Ὅτι ὡδήγησε πολλοὺς προσελθεῖν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ κληρῶσαι τὴν βασιλείαν, ἐν τῇ ἐνδόξῳ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Δόξα ἕτερον ἦχος δ΄.
ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ.

Ἱερωσύνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαοὺς ἱεράρχα, τὸ τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφάνισας, αἴγλῃ ἰαμάτων δὲ τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην λύσας μετατέθεικας πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων ἐκτενῶς τῶν σὲ τιμώντων ἀοίδιμε Μόδεστε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός προσόμοιον.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Παρθένοι δοξάσατε τῇ τῆς Παρθένου χαρᾷ, μητέρες αἰνέσατε τὴν προσφορὰν τῆς μητρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ γὰρ σὺν τοῖς ἀγγέλοις σὺν ἡμῖν οἰκουμένης ἔρχεται γὰρ ἐν δόξῃ, ἐνδείξεσθαι τοῦ γεννῆσαι αὐτῇ τοῖς οἰκτιρμοῖς σῶσον Χριστὲ τὸν κόσμον σου ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ὁ μετὰ τὸν πολυέλεον κα. ἦχος πλ. δ'

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς ἀκτῖνας ἐνθέρμους ὥσπερ ἡμῖν τῶν θαυμάτων τὴν ἔλαμψιν τηλαυγῶς, ἡ χάρις γὰρ τοῦ Πνεύματος Ἀποστόλους ὡς ἔπλησε, καὶ σαφῶς σε Μάκαρ, ὦ πανόλβιε Μόδεστε, ὡς ἐκείνων μύστην καὶ Χριστοῦ θεῖον μάρτυρα. Ὅθεν δυσωποῦμεν μὴ βραδύνῃς παμμάκαρ, ἡμᾶς πάσης θλίψεως ὡς ταχέως ῥύσασθαι τῇ πρὸς Θεὸν πρεσβείᾳ σου, πρεσβεύων ἀπαύστως Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ἕτερον ἦχος δ'.

ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ.

Ἡ ἱερά σου καὶ πάντιμος μνήμη, πεποικιλμένη ποικιλίᾳ χαρίτων, πάντας πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνέτειλεν ἰδού, οὕσπερ

καὶ συνάξασα τῷ σῷ θείῳ τεμένει, ὅπου σοι παρίστανται, ἐντρυφῆσαι ποθοῦντες ἀειθαλεῖς καρποὺς ὑπερφυῶν καὶ παραδόξων θαυμάτων σου Μόδεστε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον προεόρτιον.

Νῦν πληροῦνται προφητῶν αἱ προρρήσεις, ἡ Θεοτόκος Μαρίαμ γὰρ ἐνέστη, ἀποτεκεῖν βροτῶν τὴν ἀπολύτρωσιν. Ἄνωθεν προστρέχουσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, δόξαν ἀναπέμπουσαι, δι' ἡμᾶς τῷ τεχθέντι, καὶ βασιλεῖς προτρέχοντες περσῶν, αὐτῷ σὺν δώροις προσπεσεῖν γινόμενοι.

Οἱ ἀναβαθμοί τὸ α'. ἀντίφ. τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Εὐαγγέλιον. τοῦ Χρυσοστόμου. ὁ Ν;

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις;

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Τὸ Ἰδιόμελον. ἦχος πλ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Δεῦτε πιστοί, χορείαν συγκροτήσαντες ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου, ᾀσμάτων ἐγκωμίοις αὐτὸν καταστέψωμεν, οὗτος γὰρ τῶν τυράννων τὸ θράσος καταβαλὼν καὶ τὴν πλάνην τῶν Ἰουδαίων καταισχύνας, αἵμασι μαρτυρικοῖς τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν κατελάμπρυνεν. Αὐτὸν οὖν καὶ

ἡμεῖς, ὡς παῤῥησίαν ἔχοντα πρὸς Κύριον, μεσίτην πρὸς αὐτὸν προσάξωμεν, καὶ πρέσβυν προβαλλώμεθα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἱρμῶν. εἰς ς'.

Καὶ τοῦ ἁγίου, οἱ δύο, εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ὠδὴ α'. ἦχος πλ. δ'. ὁ Εἱρμός.

Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσά ποτε, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν. Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τὴν σηπεδόνα τῆς ψυχῆς μου ξήρανον, καὶ τῶν τραυμάτων οὐλὰς δραστικῷ φαρμάκῳ, τοῦ υἱοῦ σου Πάναγνε, εἰς σὲ γὰρ τὴν ἐλπίδα μου, ἀνατίθημι πᾶσαν, καὶ σὲ μεσίτην προβάλλωμαι, πρὸς τὸν σὸν υἱὸν ὁ ἀνάξιος.

Ἠμελημένως καὶ ῥαθύμως δέσποινα, ὅλον τὸν βίον ἐγώ, καταδαπανήσας τὸν ἐμὸν ὁ ἄσωτος, εἰς ἐμαυτὸν γενόμενος, τῇ σῇ σκέπῃ προστρέχω, καὶ μετὰ πίστεως κράζω σοι, σῶσόν με, πρεσβείαις σου Πάναγνε.

Ὑπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς ἠρίθμηνται, αἱ ἀνομίαι μου νῦν, καὶ αἱ ἁμαρτίαι, ἃς ἀναιδῶς ἔπραξα καὶ ἐμαυτὸν ἐμόλυνα, καθυβρίσας ὁ τάλας τὸ κατ' εἰκόνα καὶ γέγονα τῶν ἀνόμων ἐργαστήριον.

Προσπεφευγότα νῦν εἰς σὲ σὺν δάκρυσι καὶ ἐν πολλῷ στεναγμῷ καὶ καρδίας θλίψει μὴ παρίδῃς δέομαι, ἀλλὰ τῇ μεσιτείᾳ σου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν σὸν υἱὸν ἐκδυσώπησον, ὅπως λυτρωθῶ τῆς κολάσεως.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου. —

Ὠδὴ α΄. ἦχος καὶ εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Τὴν κυκλουμένην ἑπταχῶς καὶ ῥέουσαν ἑβδόμην πρόσκαιρον διαδρομὴν πάτερ, τὴν ὀγδόην ἔφθασας ἡμέραν τοῦ τὴν μέλλοντος. Ὅθεν ὄγδοον ἦχον, τοῦτόν σοι πλέκοντα, ῥῦσαι τῶν ἐν τῇ ὀγδόῃ κολάσεων.

Ὑπεραρθεὶς τῆς ἀπαθείας πτέρυξι, τῶν χαμαιζήλων παθῶν, καὶ τὸ παχὺ σκῆνος καὶ βαρὺ ἐφόλκιον, γεώτονας μάκαρ ἀποθέσθε, καὶ κουφίσας ἐδείχθης σταδιοδρόμος οὐράνιος, εὐσταλὴς καὶ κοῦφος καὶ εὔζωνος.

Τὸν δι' ἡμᾶς τὸ καθ' ἡμᾶς φορέσαντα, ὁμολογήσας Χριστὸν, υἱὸν Θεοῦ ζῶντος θεολόγῳ γλώττῃ σου τῶν τυραννούντων ἔμπροσθεν, πεῖραν πλείστων βασάνων, καὶ τέλος θάνατον ἀποθέσθε, ἤνεγκας ψυχῆς γενναιότητι.

Θεοτοκίον.

Ἀκαταπαύστοις καθ' ἡμῶν ἐπέχρητο ὁρμαῖς ὁ δόλιος. Ἀλλὰ τῷ σῷ τόκῳ προσεγγίσας ἥψατο καὶ προσβαλὼν κατηράγηται, θεοτόκε παρθένε, ζωὴν γὰρ ὄντως ἀΐδιον, σεσωματωμένην γεγέννηκας.

Έτερος Κανὼν τοῦ ἁγίου. Φέρει ἀκροστιχίδα. Τὴν δὲ χέρσοις Μοδέστῳ, μαρτύρων μέλπω κλέος. Συνεσίου ᾠδή.

Ὠδὴ α΄ ἦχος α΄ Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.

Χριστὸς κελεύει δοξάσωμεν, Μαρτύρων ἀξιάγαστον Μόδεστον. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ἀνύψωσε, θαύματα ἐκτελοῦντα πᾶσιν ἐν γῇ. Ὃν δοξολογοῦντες ἀνυμνήσωμεν φαιδρῶς, ὅτι ἠρίστευσεν.

Ἑβραίοις προσπαίζει Μόδεστος, μαρτύρων ἀξιάγαστος πέφυκεν. Αὐτὸς ἐπὶ γῆς κατήσχυνεν, ἅπαντας τῶν εἰδώλων προσκυνοῦντας, καὶ ἐν εὐσεβείᾳ, ἐστήριξε λαοὺς ὅτι νενίκηκεν.

Ρομφαία δίστομος πέφυκε, φαιδρῶς τοὺς βλασφημοῦντας ἐκτέμνουσα· Χριστὸν ἐπὶ γῆς ἐπέφανεν, ἅπαντας προσλατρεύειν, μόνον Θεὸν καὶ ἐν τῇ ᾠδῇ, ἀνυμνεῖται εὐσεβῶς ὅτι δεδόξασται.

Ὀρθῶς σαφῶς ἐδογμάτισε, Χριστὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ συνάναρχον, καὶ μόνον Θεὸν ἐκήρυξεν, ἅπασι τοῖς ἐν κόσμῳ διασαφῶν, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ, ἀνεγείρει τοὺς βροτοὺς ὅτι ἡγίασται.

Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν ἐρήμους πᾶσαν γῆν, λυτροῦσθαι ἐξ ἀνάγκης καὶ θλίψεως· δέομαι θερμῶς βοῶντα σοι, λύτρωσαι ὦ Παρθένε πάντων δεινῶν, ὅτι σὺ καὶ μόνη, ἱκετεύω ἀκραιφνῶς ὅτι ηὐλόγησαι.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοὶ ὅτι δεδόξασται.

ᾨΔ. Γ. ὁ εἱρμός.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Ἐμῶν δακρύων σταλαγμοὺς (καὶ στεναγμοὺς) (ταῖς καρδίαις καὶ χειρῶν ἐπάρσεις καθορῶσα συμπαθῶς, ἀντίληψον τὸν δοῦλον, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Ῥᾳδίαν φύσιν τὴν ἐμὴν γινώσκουσα θεοτόκε, καθ' ἑκάστην ὀλισθαίνουσαν οἴμοι, πρὸς τὰ χείρω ἀκρατῶς. Ἀντιλαβοῦ μου, σῶσόν με, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Ἀπρονοήσας ἐμαυτόν, εὑρίσκω πάντας ἀνθρώπους, ὑπερβὰς ταῖς ἀνομίαις ὁ τάλας, καὶ ποῦ φύγω ὁ δεινός, εἰμὴ πρὸς σὲ τὴν εὔσπλαγχνον, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Γυμνὸς καὶ ἔρημος εἰμί, καὶ πάντων ἐστερημένος,

τῶν κακῶν ὧν ἐσυγχύθην ὁ τάλας τῇ κακίστῃ συμβουλῇ. Ὅθεν πρὸς σὲ κατέφυγον· καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλὴν σοῦ Δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Νενευρωμένος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μακαρίου δυνάστου, δυναστείᾳ συναλλεῖ καὶ τῷ ὅπλῳ, ὡπλισμένος τοῦ σταυροῦ, τὴν κεφαλὴν διέκοψας, τοῦ δυσμενοῦς δυνάστου ὡς ἐν εὐτάξει πενέφηκε.

Ναμάτων θείων ποταμοί, πεπληρωμένος ὡράθης, ζωηρῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, ἐκ σκιῶν ὡς ἐξ ἐδέμ, ἐξορμημένος Μόδεστε, καὶ νοερῶς κατάρδων, τῆς ἐκκλησίας τὰς αὔλακας.

Γνῶσιν τῶν ὄντων ἐσχηκώς, τοῦτο γὰρ ὅρος σοφίας φιλοσόφως κατωρχήσω τῶν τῇδε, τὸ πολίτευμα τόσον, ἐν οὐρανοῖς κεκτημένος· δι' ὃ ἐπουρανίου ἔτυχες μακαριότητος. **Θεοτοκίον.**

Μῶμος ἐν σοὶ καὶ μολυσμός οὐκ ἔστιν ὅλως Παρθένε, ἐνδιαίτημα δὲ μᾶλλον ἐφάνης, οὐρανίων ἀρετῶν. Ἐν σοὶ γὰρ κατεσκήνωσε τῶν ἀρετῶν ἡ πᾶσα, ἁγιωσύνη ἡ [illegible].

Ἄλλος.

τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Στῶμεν εὐαρέστως, ὡς λαμπρῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Μόδεστον νῦν, τὸν τῶν εἰδώλων καθελέτην, καὶ μαρτύρων ἀρέωτην· σαφῶς καὶ θερμῶς βοήσωμεν, ὁ στηρίξας τὸ σέβας ἡμῶν ἅγιος εἶ Κύριε.

Μέγας ἐν σοφίᾳ καὶ πολὺς τῶν θαυμάτων ὁ Μόδεστος ἦν, τὸν βασιλέα καταισχύνας, ὡς εἰδωλολατροῦντα λαμπρῶς, καὶ τρανῶς ἐβόησεν· ὁ σαρκωθεὶς Χριστὸς μόνος θεός, ἅγιος εἶ Κύριε.

Ὁ τῆς προστασίας μετασχὼν τῆς τοῦ θρόνου λαμπρῶς, ἱερεὺς, τοὺς πρὸς φθορὰν καταγνωσθέντας, διαβόλου ἀπάτῃ, Χριστὸν πρὸς αὐτὸν καλῶς ὁδηγῶν· ὁ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς ἐκβοᾷ· ἅγιος εἶ Κύριε.

Δαίμονας ἀνδρείως, καὶ λαμπρῶς ἀνακράτος ἐκνικᾷ, καὶ μετοχῇ τοῦ μαρτυρίου, ὑπεισδὺς θεῖον γνόφον, φωτὸς γεγονὼς πρεσβεύει Χριστῷ· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος ὢν Κύριος.

Θεοτοκίον

Εὐφραινέσθω ἄπας, εὐσεβῶν γὰρ ἡ δόξα ἐξέλαμψε νῦν, ἐκ τῆς παρθένου γὰρ προῆλθε, χερουβὶμ ὁ ἐπόχων. διὸ καὶ ἡμεῖς θερμῶς ἐκ ψυχῆς νῦν ἀνακράξωμεν, σκέπασον ἡμᾶς πάντας ἐπαναπαύουσα.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεύστως υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ θεῷ βοήσωμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα ἦχος δ'.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Φαιδρύνας τὸν βίον σου, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ Ἱεράρχης σεπτός, Πανένδοξε Μόδεστε, αἵματι μαρτυρίου, σεαυτὸν δὲ φοινίξας, ἄνω πρὸς τὰς ἀΰλους, μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν πάντοτε ἱκέτευε.

ἕτερον ἦχος γ'.
Τὴν ὡραιότητα. Δόξα.

Ἐν τῇ ἐνθέῳ σου ζωῇ, θεόσοφε, πιστοὺς ἐπότισας, λόγοις καὶ θαύμασι. καὶ ἐν ἀθλήσει καρτερῶν, τοὺς τυράννους ἐξέπληξας. ὅθεν καὶ ἠξίωσαι, δωρεῶν τῶν τοῦ πνεύματος, πᾶσι νέμειν ἴασιν, τοῖς ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι. διὸ σοῦ θεῖε Μόδεστε, τὴν μνήμην τελοῦντες, τὸν σωτῆρα δοξάζομεν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. ὅμοιον.

Χαρᾶς πεπλήρωνται, πάντα τὰ πέρατα, ἡ Θεοτόκος γάρ, γενᾶν ἐπείγεται, τὸν βασιλέα τοῦ παντός. ὢ θαύματος ἀνεκφράστου! ἄρχεται ὁ ἄναρχος, καὶ σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν συνέχοντα ἅπαντα, ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἡ [illegible] ἡμέραν προεόρτιον.

ᾠδ. δ'. ὁ εἱρμός.

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος. διὸ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀββακοὺμ

σοί κραυγάζω· ἡ δύναμίς σου δόξα φιλάνθρωπε.

Νινευϊτῶν, τούς στεναγμούς τε καί δάκρυα, ὁ Υἱός σου, πάλαι προσδεξάμενος ἐπί ὀργήν τῶν ἁμαρτιῶν πᾶσαν τήν ἐκείνων ἀφῆκεν, ὡς φιλάνθρωπος· διό σέ ἱκετεύω, ἐξιλέωσαι τοῦτον, παραβλέψαι καί μου τά ἐγκλήματα.

Ὢ τῆς ἐμῆς φρενοβλαβείας Πανύμνητε, ὅτι θέλων, τοῖς κακοῖς συμπλέκομαι, ἀναισθητῶν ὅλως ἀμελῶν καί ἐν ματαιάζων τοῖς ἀνυπάρκτοις δόξαις· διό ὁδήγησόν με, πρός ὁδόν μετανοίας, ἐπιστρέφουσα καί συνετίζουσα.

Πανευλαβῶς πρός τήν εἰκόνα σου προσίσταμαι, τῆς ἀχράντου, τῆς σῆς Παναμώμητε, ἐν κλαυθμῶν καί παρακαλῶν μή με ἀποστρέψῃς, τοῦ σοῦ προσώπου τόν ἄθλιον, ἀλλ' οἴκτειρον καί σῶσον, ἐκ παντοίας με βλάβης καί κινδύνων καί πάσης κακώσεως.

Ῥῶσιν ψυχῆς ὁμοῦ καί σώματος δώρησαι, ἵνα πράττω, καί ποιῶ τό θέλημα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, φόβῳ καί χαρᾷ. καί γάρ ἰσχύεις, ὡς μήτηρ οὖσα τοῦ κτίστου σου, καί πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καί πόθῳ τῇ εἰκόνι σου Κόρη προστρέχουσι.

Ὁ αὐτός.

Μόνον Χριστόν τῶν ἐφετῶν τό ἀκρότατον, ἐξ ἰσχύος ὅλης ἐπόθησας, ὅλον ὑπάρχοντα γλυκασμόν, ὅλον θυμηδίαν,

ὅλον ἀκόρεστον ἔχουσιν, ἀμήχανόν τε κάλλος· καὶ αὐτῷ τὴν ψυχήν σου διαπυρίῳ αἰσθήσει συνέδησας.

Νῦν εἰσελθὼν εἰς τὰ ἀπρόσιτα Ἅγια τῶν ἁγίων ὅπου πρώην πρόδρομος Χριστὸς εἰσῆλθεν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἱερουργήσας· διακονίζονται ἅπαντα εἰς τὰ ἐπουρά-νια, καὶ ἀγγέλων αἱ τάξεις παρακαλοῦσι Χριστὸν εὐμενίζον ἡμῖν.

Ὡς ἀσφαλῶς τῷ θείῳ φόβῳ ῥυθμίσας σου τὰς αἰσθήσεις, καὶ παιδαγωγήσας σου, πρὸς ἀκροτάτην ὑψιοπήν, ἦλθες τῆς ἀγάπης, καὶ ἔξω φόβου γενόμενος, θεῷ συν-ανεκράθης διὰ τοῦ μαρτυρίου τῶν ποικίλων βασάνων ὦ Μόδεστε.

Θεοτοκίον

Νύμφην Θεοῦ σὲ καὶ μητέρα γινώσκομεν Θεοτόκε· γὰρ σὲ ὡς μυστικὸν θρόνον εὗρεν, λόγος τοῦ Θεοῦ θέ-λων ἐν κοιλάδι, τῇ ταπεινῇ ἀνθρωπότητι, ὁ ἀπαθής σου τοῦ κάλλους καὶ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς ὅλως προσελθών, τοὺς πιστοὺς ἐνθέωσεν.

Ἄλλος... Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί.

Σώφρονος τῇ Ἱερουσαλήμ, ὁ Μόδεστος ἐκ τῆς Ποιμήν. ἡ μαρτυρία ἐχειροτόνησε. τῶν ὄντως ἀρχιερεύς. τοῦ σω-

Ἱερὸς ἐφάνη. ἦλθεν ἐκβοῶν ὡς βασιλέα. Χριστὸν ὄντα Θεόν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε:-

Τύπος γεγονὼς ἀρχιερεὺς καὶ πάσης τῶν βροτῶν Χριστοῦ. Ἐξ εὐσεβείας ἀνεκήρυξας, εἰκὼν καὶ μόνος Χριστοῦ, τοῦ ἀνάρχως φύσαντος· ἦλθε σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, αὐτὸς δῆλον καὶ Θεός. δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὢ τῶν ὑπὲρ νοῦν σου ἀγαθῶν, καὶ μᾶλλον τῶν μαρτυρικῶν, ὡς ἐκ Θεοῦ ἀρχιερατεύσας διδάσκων καὶ νουθετῶν, ἐκ τοῦ θείου πνεύματος, ἦλθες προφανῶς ἀνακρούττων, Χριστὸν τὸν μόνον Θεόν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μόδεστος ἀρχιερεὺς Σιών, καὶ μάρτυς ἐξ αὐτῆς Χριστοῦ, ἐπὶ τυράννων ἐστηλίτευσε τά εἴδωλα καὶ θεοὺς ὡς καθάρματα πάντα. ἦλθεν ἐκβοῶν ἀνεπιστρόφως, Χριστὸν ὄντα Θεόν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἅμα συνανάρχῳ τῷ Πατρί, τῷ λόγῳ ἐξ αὐτοῦ Χριστῷ, αὐτῷ καὶ μήτηρ ἐχρημάτισας, ἐξ ὄρους σου καθαρῶς κατασκίου δασέως ἦλθε σαρκωθεὶς Θεοκυῆτορ. διό με σώζοις ἁγνή. δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Καταβασία.

Ράβδος εκ της ρίζης Ιεσσαί, και άνθος εξ αυτής Χριστέ, Εκ της Παρθένου ανεβλάστησας εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέως. ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος και Θεός. δόξα τη δυνάμει σου Κύριε.

ᾨδ! Ε! Ο Ειρμός.

Ίνα τί με απώσω από του Προσώπου σου το φως το άδυτον, και εκάλυψέ με το αλλότριον σκότος τον δείλαιον· αλλ' Επίστρεψόν με και προς το φως των εντολών σου. Τας οδούς μου κατεύθυνον δέομαι:

Όλος γέγονα φευ μοι τοις αθέσμοις πράξεσι και ανομήμασι, βορβορώδης. όλος και αισχρός αληθώς καταγνώριος, και μεμισημένος, υπό αγγέλων και ανθρώπων· αλλ' οικείοις μ' απότομον δαίμοσι:~

Συνεχόμενον πλήθοις Πειρασμοίς Παναχραντε κ' περιζάλεσι, πανταχόθεν οίμοι, κ' κλονούμενον ζάλαις κ' θλίψεσι, περιφρούρησόν με υπό την σκέπην σου την Θείαν, λυτρουμένη κ' σώζουσα Πάντοτε:~

Τη θερμή σου πρεσβεία, τη προς τον υιόν σου κεχρημένη Πάναγνε, υπέρ του αχρείου του πολλά εσφαλμένου οικέτου σου, όπως εύρω λύσιν αμαρτιών μου

Τόν σωτῆρα ἐδυσώπησον πρό τῆς ἐκτάσεως:~
Ρυομένη μή παύσῃ ἐξομολογούμενον τάς ἁμαρτίας μου, ὡς τάς ἀνομίας ἅς ὁ τάλας Ἐγὼ πώποτε ἠνόμησα· διά τοῦτο κράζω, ἐν στεναγμοῖς καρδιακῶς, μή ἀπώσῃ τόν δοῦλόν σου Δέσποινα:~

Ὁ αὐτός.

Γεωργός θεῖος ὤφθης, τέμνων τήν τῆς πίστεως θείαν αὔλακα, ἀνεφάνη Πλάνης ἐκ τῶν Εἰδώλων ἀρότρῳ σου, Λόγων καί ἀρούρας καλλιεργῶν κεχαρισμένας, εἰς τό δέξασθαι τόν σπόρον σου:~ :~

Ιατήρ μέγας ὤφθης, ἁπάσαν βροτῶν ἰώμενος ἀσθένειαν, καί κτηνῶν ἀλόγων, καί πατήρ ὀρφανῶν καί προστάτης χηρῶν, καί φωστήρ τοῖς ἐν σκότει λόγον ζωῆς παντί τῷ βίῳ καί δοτήρ ἀγαθῆς πάσης δόσεως:~

Ρόδον ὤφθης ἀνθῆσαν, ἔνδον τοῦ λειμῶνος Κυρίου ἀοίδιμε, Βεβαμμένον λύθρῳ, μαρτυρίου αἱμάτων καί ξίφεσι, συγκοπτόμενον καί ποιών ἀθλητικῶν φρυγέν καμίνῳ, ἱερόαθλε Μόδεστε ἔνδοξε:~

Θεοτοκίον

Ὡραιώδης Παρθένε, ὡς τόν ὡραιότατον Λόγον κυή-
σασα, ὅν ἀεί δυσώπει, οἰκτειρῆσαι λαόν ἁμαρτάνοντα
καί διατηρῆσαι δαιμονικοῖς ἀπάσης βλάβης, τόν εἰς σέ
Θεοτόκε ἐλπίζοντα.~ Ἄλλος.

Θεός ὤν εἰρήνης,

Ῥημάτων σοφίας πολλούς ὁδηγῶν, καί θαυμάτων
ἐπλούτησας ἔνδοξον τήν πίστιν παρεχόμενος ἐφώτισας
αὐτούς. Ὅθεν θεογνωσίας φαιδρῶς τετυχηκότες, καί λαμ-
πρῶς ὀρθρίζοντες, ἐδοξολόγουν τόν φιλάνθρωπον.~

Τυράννων τό θράσος, ὡς μή δεδιώς, ὡς λαμπρῶς καί
ἀρίστως ἐδίδαξας σοφίας ἐνυπόστατον τόν λόγον +
τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν τῇ σῇ σοφίᾳ τρανῶς ἐκδιδαχθέντες
ἐκ νυκτός ἐφίσταντο, δοξολογοῦντες τόν φιλάνθρωπον.

Ὑμνῶν ἐφ' ὕμνοις ἀεί τόν Θεόν, διά θαύματος
πάντας ἐφείλκυσας εἰς πίστιν ἐπιπορευομένως ἐφώ-
τισας αὐτούς. Ὅθεν καί ἐπαξίως, φωτί καθοπλισ-
θέντες, πρός ζωήν ἐβάδιζον, ὑμνολογοῦντες τόν φι-
λάνθρωπον.~

Ῥομφαίαν δή καθῆκες, κεχ ἀσεβῶν ἐπιλόγοις
καί θαύμασι προσδέξετε, ὡς φλέγοντος ἐξάπαντος καρ-
δίας ἀπειδῶν. Διό καί βασιλείας ἐπέτυχες τρισμάκαρ,

καί λαμπρῶς ἐβάδισας, πρός τόν ποθούμενον τρισόλβιε:~

Θεοτοκίον:~

Ὡς ὄντα εἰρήνης, πολλῶν οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς δή τόν ἄγγελον σοφίαν καί θ' ὑπόστασιν ἐκύησας ἡμῖν. Ὅθεν καθικετεύω, πρός φῶς μέ ὁδηγήσοις, τόν δεινῶς ὀχλούμενον, δοξολογοῦντα σε ἀμόλυντε:~

Καταβασία:~

Θεός ὤν εἰρήνης, πατήρ οἰκτιρμῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τόν ἄγγελον εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν. Ὅθεν θεογνωσίας, πρός φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμεν σε φιλάνθρωπε:~

ᾨδή 5! Ὁ Εἱρμός.

Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου. Καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι. Πρός σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου:~

Ἐγένοντο ψαλμικῶς αἱ ἀνομίαι μου Δέσποινα, ὡσεί φορτίον βαρύ, ἐπ' ἐμέ βαρυνόμεναι, καί ψυχῆς οἱ μώλωπες, δι' ἀφροσύνην προσώζεσαν καί ἐσάπησαν:~

Χρεωστικῶς τῷ ναῷ τῷ ἱερῷ σου προσέδραμον, καὶ ὡς οἰκέτης οἰκτρός, παρίσταμαι δέσποινα· δέξαι μου τὴν δέησιν, ὡς τῆς χήρας τότε, τὰ λεπτὰ Χριστὸς ὁ Κύριος.

Ὤ πῶς βαστάζει ἡ γῆ, ἐμὲ τὸν αὐτοκατάκριτον, τὸν παρὰ πάντας βροτούς ἀσώτως βιώσαντα· καὶ οὐ καταπίνει με, ἀπορῶ ὁ τάλας, ἀλλὰ σὺ εἶ διασώζουσα.

Κατάσβεσον ἀγαθή, τῷ δροσισμῷ τοῦ ἐλέους, τὰ βέλη τὰ κατ᾽ ἐμοῦ, δολίως κινούμενα, νυκτός καὶ ἡμέρας τε, τὰ πεπυρωμένα, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πολεμοῦντος με :~

Ὁ αὐτός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς κύριον.

Ρομφαία συμμαχητοῦ καὶ μάχαιρα ὤφθης δίστομος καὶ ἐξιλεωμένη καὶ δυνατοῦ βέλους ἠκονημένον, ἐπτερωμένον καὶ ῥοίζῳ φερόμενον. καρδίας γὰρ ἔτρωσας ἐχθρῶν, καὶ τεμένη εἰδώλων συνέκοψας :~

Ὡς ἄγγελος ἐπὶ γῆς ἀσώματος βίον ἔσχες ἀσωμάτων ἀγγέλων ἔτι τὸν χοῦν περικείμενος, μάρτυς καὶ ἐφολκίῳ τῆς ὕλης βαρούμενος. διὸ ἐλειτούργησας Θεῷ, ὡς οὐράνιος ἄγγελος Μόδεστε :~

Ναμάτων ζωοποιῶν ψυχοτρόφων, Ποταμός πεπληρω-
μένος ἐδείχθης, ἱερουργέ Πόος συνζόμενος ῥείθροις,
τοῦ Παναγίου τε Μόδεστε Πνεύματος. διό γλυ-
κυτάταις Προχοαῖς, ναμάτων τόν κόσμον κατήρδευ-
σας:

Ἰώμενος τῶν ἄνθρωπον τήν φύσιν, τῇ ἀρχαίᾳ πα-
ραβάσει φθαρεῖσαν δίχα φθορᾶς νέον τίκτεται
Βρέφος, καί σοῦ ἐν κόλποις, ὡς θρόνῳ καθέζεται,
ἀνύμφευτε τῆς Πατρικῆς, μή ἐκστάς συνεδρίας
Θεότητος:

Ναίων ἐν σιών Μόδεστος ἐνήθλησεν, ὁ τύραννος
Θήρ, τοῦτον ἐξαίτησε. τοῖς εἰδώλοις δέ προσκυνεῖ
ὁ τάλας τήν πλάνην κρατῶν. διελήλυθε κολάσεις
τοῦ ἀλάστορος. οἷς γάρ οὐχ ἡττήθη Μόδεστος, τόν
Θεόν ἐκδιδάσκων τρανώτατα:

Μόδεστος ἡμῖν θαύμασι κατήστραψεν. ἰσάγ-
γελον νοῦν οὗτος ἐξήσκησεν. Ἐν σοφίᾳ δέ ἐπανέστη
εἰδώλοις καί νίκην λαβών διελήλυθεν εἰδώλων
τά φρυάγματα. οἷς γάρ οὐχ ὑπεῖκε Μόδεστος,
Ἐκκλησίαν κατέσχεν ἀπήμαντον: . . .

Έσχες τήν σήν, Άναξ, καί ἐποίμανας οὐράνιον νοῦν, πάντας ἐδίδαξας τῇ Τριάδι ἀπονέμειν τό σέβας ὡς πάντων Θεῷ, καί κατήλεγξας εἰδώλων τήν ἀσθένειαν· οἷς γάρ ὑπάρχει αἴσθησις ὡς κωφοῖς καί αἰσχύνης ἀνάπλεω; —

Λάμψας ἐν σοί, Μόδεστε, ἐν μάρτυσιν Οὐρανός νοῦν τοῦτον ἐκάλεσεν. ὡς εἴδωλον δέ, καί ὑβρίσας τό σέβας καί πάντας αὐτούς. καί θαρρήσας ἐκβαίνεις ὁ Παμμάκαρ. οὐ γάρ οὐχ ἔγραψε Μόδεστος, ἀλλά ἴδιον, ἐραίνει ὑπέρτερος: —

!!! Θεοτοκίον !!!

Πάντων αἰσθῶν σκέπη καί βοήθεια, Μαρία ἁγνή, ὅπως με κράζοντα ἐν κινδύνοις σῶν· ἐν ὑπάρχω ὁ λύπαις φορτῶν χαλεπῶν. οὐδέ δύναμαι φυλάξαι τήν διάνοιαν. ὅθεν σοι προσπίπτω· ῥῦσαί με τοῖς οἰκτιρμοῖς σου Πάναγνε ἐκ θλίψεως.

Καταβασία.

Σπλάγχνων Ἰωνᾶν ἔμβρυον ἀπήμεσεν ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο. Τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον.

της γάρ ούχ' ύποστηριζόντως, τήν τιμούσαν
κατίσχειν άπήμαντον.!!!

Κοντάκιον. ήχος δ'. Ο ύψωθείς έν τω σταυρώ

Έν Ίεράρχαις άκριβώς διαπρέψας καί
μαρτυρικήν τήν όδόν διανύσας. Τά τών είδώλων
έσβεσας σεβάσματα πρόμαχος γενόμενος της
της ποίμνης Θεόδρου. διό σε καί γεραίρει νύν
μυστικώς Εύβοια. Έκ τών κινδύνων λύτρω-
σαι ήμάς ταίς σαίς Πρεσβείαις, άοίδιμε Μόδεστε.

Έτερον. ήχος γ'. Η Παρθένος σήμερον!!!

Ιακώβου μάκαρος, τού άδελφού τού Κυρίου, άρχι-
ερέων διάδοχον ώς καί τού θρόνου καί ζήλου όλεθρο-
μεν τήν θείαν κάραν σου ώς είδότες, κράζοντες μή
ύπερίδης τούς σούς οίκέτας τούς τήν μνήμην σου
τελούντας, Ίερέων καί μαρτύρων Μόδεστε Καύχημα.

Ο Οίκος:

Τών Ίερέων τό Έκλαμπρον κλέος, καί Μεγαλύνων
τήν Παντάνασσον δόξαν δεύτε πάντες έν ύμνοις
τών άσμάτων, Πιστώς Μόδεστον άνευφημήσωμεν.
Τόν γάρ έχθρόν ένίκησας Βελίαρ, έν άθλοις
σεπτοίς έμβριθής ήμίν άντί αίμάτων Ίερών Ίαμά-
των κρουνούς πάρεσχε ρεύματα, ταίς ψυχαίς τήν μνήμην
αύτού

αὐτοῦ τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ βοῶσι πρὸς αὐ-
τὸν μεθ' ζεούσης προθυμίας καὶ πίστεως· χαίροις
τῶν Ἱερέων καὶ Μαρτύρων Ἀπόστολε Καύχημα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιη'. Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου
Ἱερομάρτυρος Μοδέστου ἀρχιεπισκόπου
Ἱεροσολύμων. τοῦ θαυματουργοῦ!

Στίχος. Φέρει Μόδεστε Παμμάκαρ τὸν τάφον.
Στίχος. Ἐν τὸν τάφον φέρουσι γῆ τοῦ Κυρίου.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις
Χριστὲ ὁ Θεός.
Ἐλέησον καὶ
σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες Παῖδες
ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν
φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλ-
λοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.~

Ἀνακαίνισον τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς Παναγία τῆς
κελαυθώρου ἐμῆς, πρός σε γ' ἀνακράζω
ἐκπόθου τῷ υἱῷ σου τῷ σωτῆρι καὶ πλάστῃ
μου, ταῖς τῆς Μητρός σου χριστέ πρεσβείαις
διώρθωσόν με:~

Ἰαμάτων πελάγη, κεκτημένη Παρθένε ὡς κυο-
ῦσα Χριστόν, ἐπίχεε ἀφθόνως καὶ μοι τῷ σῷ οἰκέ-
τῃ ἀσθενοῦντι ῥανίδα σου, τῷ πανταχόθεν δεινῶς
ἐκλυομένῳ.

Παναγία Παρθένε, κατανύξεως δίδου τὴν πωρω-
μένην μου ψυχήν, ἐμποίησον ὅπως
τὸν θεῖον καταβρέχω ἐν τοῖς δάκρυσι δά-
κρυσι, Ναὸν σὸν εὐλαβῶς, καὶ τὸν πα-
δῶν μου ῥυπαρόν.

Ἀπειρόγαμε Νύμφη, περιφρούρησον πάντας
τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ. καὶ γὰρ εἰ μὴ φρουρήσῃς
τοὺς δούλους σου Παρθένε,

ἀπολλύλαμεν ἅπαντες καὶ ἐγενήθημεν τῶν καταβρώματα δαιμόνων.

Ὁ αὐτός. Ἐπουρανίου βασιλείου.

Κανόνα τῆς πίστεως εἰκόνα ἔμψυχον τῆς πραότητος, σωφροσύνης τε στήλην, καὶ μαρτυρίας ἔμψυχον ἄγαλμα καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἀρχέτυπον ἀνέδειξέ σε Χριστός, Θεόδοτε θαυμ-[illegible] τῇ σῇ.

Ἀνένδοτον ἔτρεφες ἐπιθυμίαν τοῦ ἀναλῦσαι τάχύ, ἐκδημῆσαι τοῦ σώματος καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς ὃν ἐπόθησας Χριστόν· διὸ ἐχούσης τοσαύτης αὐθορμήτου(?), πρὸς τοὺς ἀγῶνας [illegible] τοῦ μαρτυρίου [illegible].

Λαμπρύνεται [illegible], ἐν σοὶ καὶ [illegible], καὶ ἐπιγνοὺς τὸν Χριστόν, σὺ δεύτερος Παῦλος. αὐτὸς ἐν γῇ γέγονας [illegible] σαρκί, ἡ Χριστός [illegible] ἐν σοὶ καὶ [illegible], ὅτι σοῦ [illegible] Ἱεράρχα:.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα πανάχραντον, τῆς τοῦ λόγου σαρκώσεως, καὶ παστάδα καὶ θρόνον, ὀρθοφρονοῦντές σε ὀνομάζομεν.

καί γεγηθότες τῷ τύπῳ σου ψάλλομεν·
εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος.

Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες.

Ὡς παῖδες ἐνθέων τοὺς Τυράννους δυσσεβοῦς Προστάγματος ἐκαταφρόνησας, Πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐδειλίασας, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν δεινῶν ὑπάρχων ἔψαλλες. ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κυρίου εὐσεβείᾳ συντραφεὶς, δυσσεβῶν Προστάγματα ἀθετήσας, Βωμῶν ἑορτὰς μᾶλλον κατύβρισας, καὶ ἐν μέσῳ χαρμονῶν ἑστὼς ὑπέψαλλες. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ ἐν ἀσεβείᾳ συνεσπῆλθον, εὐσεβεῖς γεγόνασι, καὶ κατεφρόνησαν θεῶν, τελετὰς καὶ τὰ σεβάσματα, καὶ ἐνώπιον πολλῶν ἑστῶτες ἔψαλλον. ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εὐφράνθης ὦ Τρισμάκαρ, τριλαμποῦς Ἐλλάμψεως καταφωτιζόμενος σοφῶς, τοὺς πολλοὺς σὺ καθοδηγήσας, ὡς ἐν μέσῳ

ασεβών εστώτες έψαλλον. Ο των Πατέρων Θε-
ος ευλογητός εί.

Θεοτοκίον.

Ο Πάλαι τοις προφήταις εν κατόπτρω, ασεβείας δόγματα ενδειξάμενος εκ σου ω Παρθένε καθ' υπόστασιν εγεννήθη τοις ανθρώποις ως ηυδόκησεν. Ο των Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία.

Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς Προστάγματος καταφρονήσαντες, Πυρός απειλήν ουκ επτοήθησαν. αλλ' εν μέσω της φλογός εστώτες έψαλλον. Ο των Πατέρων Θε-
ος Ευλογητός εί.

ΩΔΗ Η. Ο Ειρμός.

Τον εν όρη, αγίω δοξασθέντα, και εν βάτω Πυρί τω της αει Παρθένου. Τω Μωυσῆ μυστήριον γνωρίσαντα. Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Ρῦσαι τότε, Παρθένε Θεοτόκε, τοὺς σοὺς δούλους ἡνίκα μέλλει ὁ υἱός σου, τοῦ κρίναι γένος ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, καὶ διαχωρίσαι, ἀπ' ἀλλήλων ἅμα δικαίους τ' ἀδίκους.

Θαῦμα μέγα, πῶς γαλουχεῖς Παρθένε, τ' Παρθένος ἐδείχθεις Κόρη μετὰ τόκον. ὄντως τὰ σὰ μυστήρια παράδοξα. διὸ προσκυνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Ἐμακρύνθην ἐκ σοῦ καὶ ἐβδελύχθην, τοῖς κακοῖς μου ἔργοις. διὸ καὶ ἐγεννήθην, μολυσμοῖς, καὶ χλευασμοῖς τοῖς πονηροῖς. ἀλλὰ μὴ παρίδῃς δέομαι Παρθένε, εἰς τέλος σὸν οἰκέτην.

Ὁ αὐτός.

Ἰσολατραιδίως κάρμινον.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐβίωσας, ὡς οὐράνιος ἄγγελος. ὅθεν ἐκ Θεοῦ, οἰκοδομὴν αἰώνιον καὶ ἀχειροποίητον, οἰκίαν ἔσχες ἐν οὐρανοῖς. ἡ γὰρ τοῦ σκηνοῦ καὶ Προέδρου σου σκήνους, ἐπίγειος οἰκία κατελύθη καιροῦσα, τοῖς φόνοις τοῖς ποικίλοις, σοφὲ τοῦ Μαρτυρίου.

Κεχρυσωμέναις πτέρυξι, νοητῶς πεταζόμενος πράξεως ὁμοῦ καὶ θεωρίας Μόδεστε πρὸς ὕψος ἀνέδραμες, ὑπερνεφὲς αἰθέριον πρὸς ἐπουρανίους καὶ ἐσαύγεις, τὴν κάτω σπαρουμένην καὶ χαμαὶ συρομένην ἐνήδονον κακίαν ὑπερπετάσας σπουδαῖος. Ὁ θαυμαστὸς ἐν μάρτυσι, ἀριστεύσας γενναιοπρόθυμα, καὶ κατευθυνῶν τοῦ δυσμενοῦς τὴν ἔπαρσιν κτηνῶν ὁ ὀξύτατος καὶ εὐεπήκοος ἰατρός. Ὁ περιφανὴς καὶ εὐγενὴς στρατιώτης Χριστοῦ βασιλέως. Τῶν θαυμάτων ἡ βρύσις, Ποιμὴν σιῶν ὁ μέγας Μόδεστος ἀνυμνείσθω.

Θεοτοκίον.

Ξένα πολλάκις γέγονε καὶ παράδοξα τέρατα. Ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη Δέσποινα, τοιοῦτον τεράστιον, οἷον ἑωράχθη νῦν ἐπὶ σοί. Μόνη γὰρ ἐν πάσαις γενεαῖς ἐγνωρίσθης θηλάζουσα Παρθένος, Παρθενεύουσα μήτηρ, ἀσπόρως συλλαβοῦσα, ἀφράστως τεκοῦσα.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Σύνεσιν ἐν θαύμασι σὺ ἐπεδίδου, ἐν τοῖς ἔθνεσι πᾶσιν ἀξίως. Πολλοὺς γὰρ ἐδίδαξας μίαν πίστιν ὡς οὐ θεοῖς, ἐμβωμίους τῶν ἀθέων δεῖ προσνέμειν τιμήν.

διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογείτω ἡ κτί-
σις πᾶσα τόν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

Σῶσον με ὑπερφυῶς ἔχων τήν χάριν, τόν λιμώττοντα
ὡσάση ἀνάγκη, καί γάρ σός κἀγώ, πάντη δοῦλος ὡς δυνα-
τόν· καί ἡμῖν παρέχεις χάριν ἥν ἔδειξε Θεοῦ· διό ἀνυμ-
νοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τόν
Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὕμνησαν μαρτυρικῶς ἱερατουργίας, ἐβεβαίωσαν
ἱεροῖς πίστιν· σύ γάρ σύ παρέδωκας, δοῦναι σέβας καί τοῖς
πολλοῖς τήν θεότητα δεικνύειν ἥν καί ἔδει νοεῖν· διό
ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα
τόν Κύριον καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Νάματος πανσόφου θεολογίας, ἐπεδίδωκας πᾶσι λογισμέ-
νοις· σύ γάρ συγκατελέξας τό διδάσκειν ἀλλά λαμπρῶς
τήν εὐσέβειαν ἐμφαίνεις ἥν καί ἔδει πολλοῦ. διό
ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογείτω ἡ κτίσις
πᾶσα τόν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἔχουσα τό συμπαθές Θεοκυῆτορ, καί ἡμᾶς μή
παρίδης ἐν λύπῃ· σύ γάρ ἐξισχύομεν, φέρειν ἄλλους ὡς
χαρωδῶς, τῶν κακῶν ἐπερχομένων εἰς ὑπόθεσιν σύν.

διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τόν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Καταβασία.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γάρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδέ πῦρ, τῆς Θεότητος Παρθένου ἥν ὑπέδυ νηδύν. Διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τόν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

ᾨδή θ΄ ἑορτῆς.

Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος ἑκών κατῆλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστρός γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἄχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν.

Ὦ μῆτερ ἄχραντε ἁγνή· Προφητῶν καί Ἀποστόλων τό καύχημα, Ἱεραρχῶν καλλονή, μαρτύρων πάντων τό ἐγκαλλώπισμα, καί θλιβομένων ἡ χαρά, ῥύστις τε καί πρόμαχος διό ἄσπιλε, μή παρίδῃς τάς δεήσεις τῶν δούλων σου.

Ηγέρθη κέρας ευσεβών, υψωθέντος επί ξύλου, παντάνακτος, του σου υιού και Θεού, εν ω διέρρηξε το χειρόγραφον και καθηρέθη ο εχθρός εις τέλος και όλωλε. διό σε άχραντε, τω υιώ σου και Θεώ συνδοξάζομεν.

Ροήν δακρύων των εμών, καθαρωτάτη συμπαθώς ευσπλαγχνίσθητι, ω εμοί Δέσποινα, τω σω ελέει την ταπεινήν μου ψυχήν, καθαρίνουσα αεί φυγαδεύουσα σκότουσα, καθαγιάζουσα και δακρύων εκ χειράς αφαιρέσουσα.

Λαοί και γλώσσαι και φυλαί, νεανίσκοι σύν Παρθένοις προσέλθωμεν εν καθαρώ τω νοί, ορθοδοξίας [illegible] οι γέροντες και τη Παρθένω και αγνή, μητρί του Θεού ημών, θερμώς βοήσωμεν, Παναγία σώσον πάντας πρεσβείαις σου.

Ο αυτός. Εξέστη επί τούτω ο ουρανός.

Ιδρώτων προχοαίς Αποστολικών, και κρουνοίς σοφ-ωτάτων αιμάτων σου, Μαρτυρικών, έβαψας χλαμύδα γεθροβαφή, ήν περ φορούσ' η Εκκλησία [illegible] το του σταυρού, Χριστώ τω την κοινήν, φορέσαντι χλαμύδα, πρό του σταυρού συμβασιλεύει νύν.

Ὡς ὄχημα τετράπωλον σεαυτῷ ἀρετὰς συγκρότη-
σον ταῖς τέσσαρσι, ταῖς γενικαῖς, φρόνησιν ἀνδρείαν
πνευματικὴν καὶ σωφροσύνην, Πάνσεμνε, καὶ
δικαιοσύνην τὴν τῶν πασῶν περιεκτικωτάτην
ἐφ' ὧν ἀνεβιβάσθης πρὸς οὐρανὸν Μόδεστε ἔνδοξε.

Ὁ ζῆλος ὁ διάπυρος καὶ θερμὸς τῆς πρός σε
μου Πανεύφημε [illegible] περὶ τοὺς σοὺς ὕμνους
καὶ θρασύν με καὶ τολμηρόν, τὸν πρὶν δειλὸν
εἰργάσατο, εἰς προσποιούμενος εὐφημίας
εὐμένειαν τὴν θείαν καὶ ζῶντι καὶ θανόντι
Μόδεστε δός μοι ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶ σε τὴν πανύμνητον ἐκ πόθου, μεγαλύνω σε
τὴν παμμεγάλυντον [illegible] ὕμνοις ἀγγέλοις
πᾶσα πνοή, τεκοῦσα ὑπερύμνητον λόγον. Ὃν ὑμνοῦ-
σιν ἐν οὐρανοῖς χίλιαι χιλιάδες, μύριαι μυριάδες,
ἐν φλογεροῖς ἀΰλοις στόμασι.

" Ἄλλος. Μυστήριον ξένον.

† Σωτήριον πάντες, ὁρῶ παράδοξον, τῶν μαρτύ-
ρων Μόδεστος, μόνος δ' ἦν ἄνθρωπος κατασχύνεις
ζοάντους δι' οὗ ἐδοξάσθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς
ὁ Θεὸς ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐκ μαίας Παρθένε, σήμερον Μόδεστος εὐφρανθῆναι
ὁρμᾶσαι ἡμῖν λῶτ ὀρφυῶς, βουλομένοις ὑγιεινῶς ὀζο-
σίως, δι' οὗ ἐσπαργανώθη ὁ ἀχώρητος χριστὸς ὁ Θεός,
ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τυχεῖν σοῦ σπεύσομαι θεῖον δι' Μόδεστον ὑμν-
θείω Παρθένε, δοῦλός σου συμφορῶν ἐκλυτρώ-
σεις τυγχάνοις ὑπάρχων. δι' οὗ καὶ ἐκδοῦ-
λως συνεδοξάσθη, χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦν-
τες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Κυρία μου Παρθένε νῦν μὴ λυπηθῇς ἐν
δεινοῖς ἐγκείμενον, μόνη τῇ προστασίᾳ Προστά-
του, χωρίον ὑπάρχεις ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρη-
τος χριστὸς ὁ Θεός ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνο-
μεν.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν
τὸ σπήλαιον, θρόνον χερουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν
φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη, ὁ ἀχώρητος, Χρισ-
τὸς ὁ Θεός ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον λόγε.

Ἐν ἱεράρχαις αὐγάζεις ὡς ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ,
καὶ ἐν τοῖς μάρτυσι λάμψεις, ὥσπερ ἐν ἄστροις

σελήνη· διό τήν σήν εὐφημοῦμεν, ποίμνιον Μόδεσ-
τε σεπτέ. Σιών αἴγλης τό κλέος.

Ἕτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ πνεύματος τό ὄργανον, τό σκεῦος τό πολύτιμον, τόν ἱερόαθλον πάντες ἀνευφημήσωμεν ὕμνοις σιών τῆς πάλαι πρόεδρον Μόδεστον τόν πολύαθλον, αὐτός γάρ ἐξεφαύλισε πᾶσαν τήν πλάνην εἰδώλων καί Ἰουδαίων τούς ἄθλους.

Ὅμοιον.

Τόν μέγαν Ἀρχιποίμενα καί Μάρτυρα σεβάσμιον, Μόδεστον νῦν τόν θεῖον, εὐφημήσωμεν ὕμνοις. ὑπέρ Χριστοῦ γάρ ἤθλησε, κατά τῆς πλάνης ἐπαναστάς. αὐτῷ οὖν ἐκβοήσωμεν, ὑπέρ ἡμῶν ἱκέτευσον, μή διαλίπῃς παμμάκαρ.

Ἕτερον. Ἐφάνη ὁ Σωτήρ.

Ἐφάνη νῦν ἡμῖν, ὁ Μάρτυς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καί ὑπεροχῆς θαυμαστός, ὅς ἐκδιδάσκει νῦν Ἕλληνας, ἐπάρας τήν αἴγλην, ὅτι ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Εἰς τοὺς αἴνους ἱστῶμεν. στίχους δ΄. ἦχος πλ. δ΄.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, τὰς πύλας σὺ τοῦ ναοῦ, κεκλεισμένας διήνοιξας τῇ εὐχῇ τῆς πίστεως καὶ πίστει χρησάμενος, ἔνθεν βρύσις θαυμάτων δείκνυσαι, ἐκ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βοῶν πάντοθε, νόσους διώκων τε καὶ ποικίλων ἁπάντας τοὺς εὐσεβεῖς ἐν τῇ πίστει ἵστασθαι χριστοῦ τοῦ Κτίστου.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὑπὲρ χριστοῦ προσαχθεὶς τοῦ τυράννου ἐνώπιον, τοῦ τὴν θείαν σάρκωσιν καὶ θεότητα ἄφραστον, θεολογήσας, σφαγεὶς καὶ θάνατον καθυπομείνας, καὶ ἡμῶν μέμνησαι τῶν ἐκτελούντων σου, μνήμην τὴν πανένδοξον, καὶ δὸς ἡμῖν, χάριν τε καὶ ἔλεος, Μόδεστε πάνσοφε.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ σὸς ναὸς ἀληθῶς, ἀναβλύζει ἰάματα, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, μετὰ πόθου καὶ πίστεως, ἱερομάρτυς καὶ θεῖε Μόδεστε, καὶ θεραπεύει παθῶν ἀσθενείας, ἐκ τῶν ἀνθρώπων τε καὶ κτηνῶν πανθαύμαστε ἱερουργέ. καὶ δαιμόνων φάλαγγας, βυθίζει τάχιστα.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ μνήμη σου ἱερέ,

προσεκάλεσεν ἅπαντας τοῦ πανηγυρίσαι σου, Μαρτυ-
ρίου τοῖς σκάμμασι, καὶ τῶν θαυμασίων πηγὴν ἀέ-
ναον, ἣν περ ἐργάζει, τοῦ Χριστοῦ χάριτι, τοῖς σοὶ προσ-
τρέχουσιν, Ἱερέων καύχημα καὶ ἀθλητῶν, θεῖον ἐγ-
καλλώπισμα, Μόδεστε ἔνδοξε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ᾀσμάτων, σκιρτήσωμεν ἑόρτια καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι ἐν ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ Ἱερομάρτυρος Χριστοῦ. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν διακριτὸν κοσμοστήριον, βασιλέα ἄνομον, καὶ τοὺς ἀθέους Ἰουδαίους, τῇ ὑπὲρ ἄνθρωπον καρτερίᾳ, καταισχύναντα ὑμνήτωσαν. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τὸν τοῦ καλοῦ ποιμένος, ὁμόζηλον ποιμένα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν νόσοις τὸν ἰατρόν. Οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ῥύστην. Οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην. Οἱ πένητες τὸν θησαυρόν. Οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν. Τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι. Οἱ ἐν θαλάσσῃ τὸν κυβερνήτην. Οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· Ἁγιώτατε Μόδεστε, πρόφθασον [illegible] ἡμᾶς, καὶ σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Βίος καί πολιτεία, καί μαρτύριον. Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν ἱερομάρτυρος, Καί Θαυματουργοῦ, Ἀποστόλου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Εὐλόγησον Δέσποτα!

Ὁ μέγας οὗτος καί θαυματουργός Πατήρ ἡμῶν Ἀπόστολος, ἦτον ἀπό τήν Ἀνατολήν, ἀπό μίαν χώραν ὁποῦ λέγεται, Σεβάστεια. Οἱ γονεῖς του ἦτον εὐσεβεῖς καί ὀρθόδοξοι. καί ὁ μέν Πατήρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Εὐσέβιος, ἡ δέ Μήτηρ αὐτοῦ Θεοδούλη. καί μετά νά ἦτον ἡ Θεοδούλη στεῖρα καί ἄτεκνος, παρακαλοῦσαν καί οἱ δύο τόν Κύριον, διά νά τούς δώσῃ τέκνον. καί ἐπήκουσεν ὁ Θεός τήν δέησιν αὐτῶν καί ἐγέννησαν τοῦτον τόν μέγαν Ἀπόστολον περνῶντες τεσσαράκοντα χρόνους του γαμοῦ καί συμβιώσεως αὐτῶν. καί ἐκεῖνον τόν καιρόν ἐβασίλευεν, ὁ ἀσεβέστατος Μαξιμιανός.

όστις με το να ήτον Έλλην και ειδωλολάτρ-
ρης, μεγάλον διωγμόν εκίνησε κατά των
Χριστιανών· τότε τινές Έλληνες επρόδωσαν
και τον πατέρα του Αγίου Μοδέστου, πως
είναι χριστιανός, και πιάνοντάς τον ευθύς
τον έδησαν και τον έβαλαν εις την φυλα-
κήν· το οποίον μανθάνοντας η Θεοδούλη
η μήτηρ του Αγίου, επήρε τον Άγιον Μόδεστον
όπου είχε βρέφος μικρόν και επήγε και
αυτή εις την φυλακήν, έκαμαν προσευχήν
εις τον Θεόν όπου έχει ζωής και θανάτου
την εξουσίαν, και ανεπαύθησαν εν ειρήνη
και οι δύο των, και έγιναν μάρτυρες εις
την προαίρεσιν· και το πρωΐ ελθόντες οι
στρατιώται εις την φυλακήν, διά να εβγά-
λουν τους Αγίους, να τους τιμωρήσουν, εύρον
και τους δύο ευωδιασμένους, και το παιδίον
ανάμεσον αυτών ζωντανόν· και φέροντάς το
το επήγαν εις τον βασιλέα Μαξιμιανόν, το ο-
ποίον ήτον τότε μικρόν παιδί

καί ὁ βασιλεύς βλέποντας τό παιδίον εὔμορ-
φον καί χαρούμενον τό ὀρέχθη, καί τό ἔδω-
κεν ἑνός ἄρχοντος συγκλητικοῦ, διά νά τό ἀνα-
θρέψῃ μέ ἐπιμέλειαν, ἕως νά αὐξηνθῇ καί
τότε νά τό κάμουν ὑπηρέτην καί κανδυλά-
πτην εἰς τόν ναόν τοῦ Διός τοῦ θεοῦ τους.
Εἰς αὐτόν τόν ἄρχοντα λοιπόν ἀνετράφη
καί ηὐξήνθη ὁ μακάριος Μόδεστος. καί
μανθάνοντας καί γράμματα λέγουσι ἔμαθε,
ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὅτι ἦτον χριστια-
νῶν γονέων υἱός, καί πῶς ἐθανάτωσαν μέσα
εἰς τήν φυλακήν διά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ
οἱ γονεῖς του ἐκεῖ, τότε ἐφλέγετο ἡ καρδία
του εἰς τόν θεῖον ἔρωτα καί ἐγκρατεύετο
πάσης ἡδονῆς σαρκικῆς καί ψυχοφθόρου
κακίας.
Καί ὅταν ἐγίνεν ὁ Ἅγιος δεκατριῶν ἐτῶν,
ηὗρεν ἕνα χριστιανόν ἄνθρωπον ὁποῦ ἦτον
κρυμμένος διά τόν φόβον τοῦ βασιλέως καί
ἀπό αὐτόν ἐδιδάχθη καί ἔμαθε τήν ἀληθῆ
πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως εὐθύς ἐγνώσθη
καί εἰδοποιήθη ὅτι εὑρίσκετο μαζί μέ
τούς ἐχθρούς καί ἀσεβεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους.

Καί μίαν ἡμέραν ὅπου ἐκήρυξεν ὁ Μαξιμιανός νά γίνη μία θυσία κοινή ἀπό τόν ὄχλον, τότε εὑρίσκοντας ὁ ἅγιος αἰτίαν, ὑπῆγεν εἰς τό μνημεῖον τῶν γονέων του καί ἔκλαψε πολλά, καί τούς ἐπαρακάλεσε πολλά ἐξ ὅλης ψυχῆς νά τόν βοηθήσουν ἀπό τούς οὐρανούς διά νά ἀξιωθῇ νά λάβῃ καί τό ἅγιον βάπτισμα.
Καί ἐκεῖ γνώσας θεία ἔτυχεν ἕνας χριστιανός ὅπου ἤρχοντο ἀπό τάς Ἀθήνας ὄνομα Ἰωάννης Χρυσοχόος, καί βλέποντας τόν ἅγιον τόν ἠρώτησε διατί ἔκλαιεν ἐκεῖ τόσον πολλά καί ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε τά συμβαίνοντα ὅλα κατά πλάτος. Τότε τόν ἐπῆρεν ἐκεῖνος ὁ Ἀθηναῖος καί τόν ὑπῆγεν εἰς τάς Ἀθήνας καί τόν ἐπαρέδωσε αὐτό τοῦ ἀρχιερέως, λέγοντας πρός αὐτόν ὅλην τήν ὑπόθεσιν καί τά διάφορα θαύματα ὅπου ἔκαμεν εἰς τήν στράταν, ἕως ὅπου ἐπῆγαν.
Ὁ δέ ἀρχιερεύς ἀκούσας ταῦτα ἐχάρη γνωρίζων τῆς ἐπισκιάζουσαν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπί τόν παῖδα, καί εὐθύς

τόν υπεδέχθη, και διδάξας αυτόν τα της πίστεως του Χριστού δόγματα, και παραγγελίας τον εβάπτισε· και όταν τον εβάπτιζεν, έβλεπεν ο Αρχιερεύς ένα ολίγον φωτεινόν νέφος από τον ουρανόν έως εις την κεφαλήν του Αγίου Αποστόλου. Και αφού εβαπτίσθη επήρανε τον αδελφόν του χρυσοχόου, όπου είχεν μεγάλην ασθένειαν, και εκινδύνευε εις θάνατον, και κάνοντες προσευχήν εις τον Θεόν, και πιάνοντας τον από το χέρι, τον εσήκωσεν από την ασθένειαν του. Ομοίως εγιάτρευσε και ένα δαιμονισμένον. Και εις ολίγον καιρόν απέθανεν η γυναίκα του χρυσοχόου· και ύστερον εις ολίγες ημέρες εκινδύνευσε και αυτός ο χρυσοχόος εις θάνατον· και έκαμε διαθήκην, ότι ο Απόστολος να τον κληρονομήση μαζί με τα δύο του παιδιά. Και αυτά μεν ο χρυσοχόος διετάξε· ύστερα εκοιμήθη. Ο δε Απόστολος δεν ήθελησε τελείως να λάβη από την κληρονομίαν, αλλά τα εχάρισεν όλα εις τους υιούς του χρυσοχόου, και δεν εκράτησεν ούτε οβολόν.

Και αυτός υπήγεν έξω εις τας Αθήνας εις τόπον ήσυχον και ερημικώτερον, και έσπερνε βίον ασκητικόν και ενάρετον. Όμως από τα πολλά θαύματα όπου έκαμνεν εις τους ανθρώπους, και εις τα βόδια, και εις κάθε ζώον όπου όπου ιάτρευε πάσαν ασθένειαν και πάθος, τον αγαπούσαν όλοι οι άνθρωποι και τον ετιμούσαν ως άγιον· μόνον οι δύο υιοί του χρυσοχόου βλέποντες πως τον τιμούν όλοι οι άνθρωποι, τον εφθόνησαν κατά πολλά και λοιπόν επροφασίσθησαν πως τάχα μέλλουσι να υπάγουν διά πραγματείαν εις την Ανατολήν, και παρακινούντες και τον Άγιον τον επήραν μαζί τους. και πηγαίνοντες εκεί τον επώλησαν ωσάν σκλάβον τους εις ένα άρχοντα άπιστον όπου μετά να ήτον κακότροπος και διεστραμμένος άνθρωπος, πολλά ετιμωρούσε και εβασάνιζε τον Άγιον έως επτά χρόνους. Ο δε Άγιος κάμνοντας υπομονήν μεγάλην και παρακαλών μετά δακρύων τον Θεόν καθεκάστην ημέραν επέστρεψε τον άρχοντα από την απιστίαν, και τον έκαμε σωστόν χριστιανόν ελευθερώνοντας αυτόν και από μεγάλην [illegible]. μετά δε τον θάνατον του άρχοντος, υπήγεν ο Άγιος εις το όρος Σινά διά να προσκυνήση. και από εκεί υπήγεν εις Ιεροσόλυμα να προσκυνήση, και εκεί τον ζωοδόχον τάφον του Κυρίου.

Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐτελεύτησεν ὁ Πατριάρχης τῶν
Ἱεροσολύμων ὁ θεῖος λέγω Πλάτων. καί οἱ ἐκεῖ τότε χρι-
στιανοί εἶχαν συνήθειαν, ὅταν ἤθελαν νά κάμουν Πατρι-
άρχην, νά παρακαλοῦν τόν θεόν, νά τούς ἀποκαλύψη,
ποιος ἦτον ἄξιος. ἔπειτα ἐπήγαιναν ὅλοι εἰς τήν αὐλήν
τῆς ἐκκλησίας καί ὁποῖος ἤθελεν ἀνοίξη ταῖς θύραις τῆς
ἐκκλησίας με τήν προσευχήν του, ἐκεῖνον ἔκαμαν Πα-
τριάρχην. ἔτσι λοιπόν ἔκαμαν καί τότε καί ὁ Ἅγιος Μο-
δεστος εὑρισκόμενος εἰς τήν Ἱερουσαλήμ, καί ὁδηγηθείς ἐκ
θείας χάριτος, εὐθύς ἔφθασεν εἰς ταῖς πόρτας τῆς ἐκ-
κλησίας διά νά κάμη τήν προσευχήν του· καί κάμνοντας
τήν προσευχήν του (ὤ τοῦ θαύματος) εὐθύς ἠνοίχθησαν
αἱ θύραι τῆς ἐκκλησίας· καί οὕτω ὅλοι κοινῶς οἱ χριστια-
νοί ψηφίσαντες τόν Ἅγιον, τόν ἐχειροτόνησαν Ἀρχιερέα
καί ποιμένα τους δοξάζοντες τόν Θεόν. Και μετά τήν
χειροτονίαν, τόσον ἐδόθη ὁ Ἅγιος εἰς τήν ἀρετήν
ἄσκησιν, ὥστε ἠξιώθη μεγάλων χαρισμάτων.
ἦτον δέ ὅταν ἐχειροτονήθη πενήκοντα ἐννέα ἐτῶν
ὁ Ἅγιος. ἐζήτει δέ τοῦ θεοῦ καθ' ἑκάστην νά τοῦ
δοθῆ καμμία χάρις εἰς ὠφέλειαν καί ἐπιστροφήν
τῶν Ἑλλήνων καί ἀπίστων. ὁ θεός λοιπόν ὁποῦ
κάμνει τό θέλημα ἐκείνων ὁποῦ τόν φοβοῦνται
ἐχάρισε καί εἰς τόν δοῦλον του πλουσιωτάτην δύνα-
μιν.

ὅσου νὰ κάμῃ θαύματα παράδοξα, ἰατρεύοντας
πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ πᾶν πάθος, ὄχι μόνον
τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων ζώων.
Καὶ ἀπὸ τὰ θαύματα τὰ πολλὰ ὅπου ἔκαμνεν
ἐφημίσθη ὁ Ἅγιος πανταχοῦ καὶ μερικοὶ κα-
κότροποι Ἕλληνες ἄθεοι, καὶ χριστοκτόνοι Ἰου-
δαῖοι ἐφθόνησαν, καὶ τὸν ἐπρόδωσαν εἰς τὸν βα-
σιλέα λέγοντες πῶς τὰ θαύματα ὅπου κάμνει
ὁ Μόδεστος εἶνε μὲ τέχνην μαγικήν, ἢ μαγγανεία
ὑβρίζει καὶ ἀτιμάζει τὰ εἴδωλα καὶ τοὺς προσ-
κυνοῦ[illegible] αὐτά. Τοῦτο ἀκούσας ὁ βασιλεύς,
πολλὰ ἐθυμώθη, κ' ἐ[illegible] εὐθὺς ἔστειλεν [illegible]-
τας στρατιώτας διὰ νὰ τὸν δέσωσι, καὶ νὰ τὸν
φέρωσιν ἔμπροσθεν, καὶ οὕτως ἔγινε, βλέποντα
τὸν δὲ ὁ βασιλεύς, θαυμαστικὸν καὶ σεβάσμιον
εἶπε πρὸς αὐτόν· εἰπέ μου, Μόδεστε τὴν ἀλήθει-
αν, πόθεν σὲ ἐδόθη τόση δύναμις καὶ κάμνεις
τόσα θαυμάσια· καὶ δια[τί] ὑβρίζεις τὰ εἴδωλα
τοὺς θεούς μας, καὶ δι[δά]σκεις τοὺς ἀνθρώπους,
νὰ ἀρνῶ[νται] αὐτὰ τὰ εἴδωλα καὶ νὰ προσ[κυνοῦ]-
σι τὸν Χριστόν; καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, βασιλεῦ
τὰ εἴδωλα ὅπου προσκυνεῖς δὲν εἶνε θεοί, ἀλλὰ
δαίμονες ἀκάθαρτοι. καὶ διὰ τοῦτο διδάσκω τοὺς
ἀνθρώπους

ἀνθρώπους, νὰ μὴ προσκυνοῦν τοὺς διαβόλους, ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ Θεόν, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅστις μοῦ ἔδωκεν καὶ τὴν χάριν αὐτὴν νὰ κάμνω τὰ θαυμάσια. Καὶ λοιπὸν διδάσκω καὶ παρακαλῶ καὶ ἐσένα βασιλεῦ, νὰ ἀφήσῃς αὐτὰ τὰ μιαρὰ εἴδωλα, καὶ νὰ γένῃς χριστιανὸς νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν Θεὸν μας τὸν ἀληθινὸν ὅστις εἶναι Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη, καὶ ἐπρόσταξεν, εὐθὺς ν' ἐδέσουν εἰς τοὺς οὐρὰς τῶν μουλαρίων ὅσον ἦτον πολλὰ ἄγρια τὸν ἅγιον καὶ τὰ ἄφησαν διὰ νὰ τρέχουν, νὰ κατακξεσχίζεται τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου, συρόμενον ἐπάνω εἰς ταῖς σκληραῖς πέτραις μὲ βίαν μεγάλην. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐθὺς ὅσον ἐσήκωσε τὰ χέρια του εἰς τὰ μουλάρια, εὑρέθη λυμένος καὶ ἀβλαβής, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένα κακόν. Βλέπωντας δὲ ὁ βασιλεὺς ταῦτα ἐθαύμαζε πολλά, καὶ ἔλεγεν ὅτι μὲ μαγικὰ κάμνει αὐτά. καὶ προστάζει πάλιν νὰ τὸν δέσουν τὰς χεῖρας καὶ νὰ τοῦ δέσουν πάλιν εἰς τὰ μουλάρια ὡς
σ' τὸ πρῶτον.

καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν, ἠνάγκασαν τὰ μουλάρια νὰ τρέξουν μὲ μεγάλην ὁρμήν. καὶ ὁ ἅγιος συρόμενος ἔτσι ἐλεεινῶς, ἔψαλλε λέγων, Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν ἐσταμάτησαν τὰ μουλάρια μονάχα τους καὶ ὁ Ἅγιος ἐστέκετο ὄρθιος χωρὶς νὰ εἶναι τελείως βλαμμένος, καὶ ἔψαλλων τῷ Θεῷ. Ἰδὼν δὲ ὁ βεζυρὴς, ὅτι δὲν ἔπαθε καμμίαν κακὸν ὁ Ἅγιος [illegible] καθὼς πολλὰ ὀργισθεὶς καὶ προστάζει νὰ φέρουν ἕνα σφοντύλι ... ὀξυμένα ... τὰ ... εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ... καὶ οὕτω τὸν ἐσήκωσαν ὀρθὸν καὶ τὸν ἐβίαζαν, δέρνοντές τον οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ τρέχῃ, νὰ ὑπάγῃ ἕως τρία μίλια· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν βάσανον ἀνδρείως ὑπέμεινεν χωρὶς νὰ πάθῃ κανένα κακόν, ὥστε ὅπου ὁ βεζυρὴς πολλὰ ἐδειλίασε καὶ ὀργισθεὶς προστάζει σίδηρα καὶ ἔστρωσαν εἰς τὴν γῆν σιδερένια τριβόλια καὶ [illegible] καὶ ἔβαλον εἰς αὐτὰ ἐπάνω νὰ τὸν τραβίζουν μὲ ... νὰ περιπατήσῃ ἕνα μίλιον.

Ο δέ Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εδυνάμωνε
τόν δούλον του, βλέποντας του υπομονήν εις τά βα-
σανα, λοιπόν βλέποντας τον ο βασιλεύς, όπως
όλα τα μαρτύρια τα νικά, εθαυμάζετο
και δεν ήξευρε πλέον τι νά κάμη. Τότε ήλθον
τινές Εβραίοι και είπαν τού, πρόσταξε βασι-
λεύ νά τόν λιθοβολίσωμεν, όπου νά αφανισ-
θή και αυτός και νά ελευθερωθής εσύ.
και ήρεσε τό βασιλεύς αυτή η συμβουλή.
και ευθύς επρόσταξε, και εβγάνοντες έξω τής
πόλεως, τόν ελιθοβόλησαν. Ο δε Άγιος εστέκετο
όρθιος, έχων τούς χείρας υψηλά, και προσηύ-
χετο· και από τό πρωί έως τό μεσημέρι τόν ελι-
θοβόλησαν οι σκληροί [illegible] ο ήλιος λοιπόν μή
υποφέροντας νά βλέπη την τοσαύτην σκληρότητα
εσκοτίσθη· ο δέ θεός δοξάζοντας τόν δούλον του, εγύ-
ριζε τούς λίθους, όπου τόν έριπτον οι [illegible]
εκτύπουν εις τά οπίσω, και τελείως ούτε ένας
λίθος δεν ημπόρεσεν εκείνω του νά τον βαρέση,
ώστε όπου εθαύμαζον όλοι τους, μήν ηξεύροντας
πλέον ούτε τί νά κάμουν ούτε τί νά ειπούν.
και την άλλην ημέραν εσυμβουλεύθησαν
μέ τόν βασιλέα νά τόν έβαλον εις ένα χάλκωμα
γεμάτο από μολύβι

γεμάτο από μολύβι, και ανάψαντες υποκάτω
μεγάλην φωτίαν, τον έβραζαν μίαν εβδομάδα,
όμως ο Άγιος δεξιώ, ούτε τότε κανένα κακόν
δεν έπαθεν, έχοντας τον Χριστόν βοηθόν, και
βλέποντες αυτόν πάλιν ζωντανόν έξω τον έβγαλαν,
και σύροντές τον, τον επήγαν εις τον βασιλέα
τους. ο δε βασιλεύς θεωρών τον Άγιον, από την
πολλήν του λύπην, ολίγον έλειψε να αποθάνη
ωσάν όπου δεν ημπόρεσε να τον νικήση, γι'
λοιπόν προστάζει και εκάμασιν μίαν
κολόνα και έδεσαν μέσα εις εκείνην
την κολώναν τα χέρια του Αγίου, και ξε-
γυμνώνοντάς τον του έχυσαν επάνω εις
το γυμνόν κορμί το βρασμένον μολύβι, και
τριγύρω του άναψαν μεγάλην φλόγα και
εβλασφήμουν τον Άγιον, λέγοντές τον μάγον
και γόητα. Ο δε μακάριος Μόδεστος, δεν τα έβαλε θε-
λαιας εις τον νουν έχοντας εις τον Χριστόν όλην την ελπίδα
του, και απεδεχόμενος την εξ ύψους βοήθειαν. όθεν και ουκ
απέτυχεν. επειδή η κολώνα εσυντρίφθη, η φλόγα εσβέσθη
τελείως. και ο άγιος υψώνοντας τας χείρας του εις τον ουρανόν,
ευχαρίστει μεγαλοφώνως τον Θεόν. Ιδόντες ταύτα οι ασεβείς,
εξέστησαν και εφοβήθησαν, όμως δεν επίστευσαν, αλλά

ἔμειναν εἰς τὴν ἀπόνοιαν καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀσε-βείας. καὶ ἔλεγαν μάγ[illegible] τοῦ ἁγίου. Ἔλα Μόδεστε μα-θήμας, καὶ κάμε θυσίαν εἰς τοὺς θεούς μας, καὶ ὑπάκου-σον εἰς τὸν βασιλέα μας, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰ κο-λαστήρια, ὅπου ἑτοιμάζει ὁ βασιλεὺς διὰ λόγου σου. καὶ ὁ ἅγιος ἀκούσας ταῦτα εἶπεν. ἐγὼ ἕνα θεὸν ἔμαθα να προ-σκυνῶ, καὶ νὰ λατρεύω. τοὺς δὲ θεοὺς ὅπου ἐσεῖς ὡς ἄγνωστοι προσκυνᾶτε, τοὺς ὑβρίζω καὶ τοὺς ἀναθεματίζω ὡς ἀσεβείας αἰτίους. ταῦτα ἀκούσαντες πάλιν περισσότερον ἐθυμώθησαν καὶ ἔβαλαν τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸ βαρὺ ἐκεῖ-νο ξύλον ὅπου βάζουν τοὺς κλέπτας. καὶ ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα του ἔχυσαν μολύβι βρασμένον· τελείως ὅμως δὲν ἔγγιξεν εἰς τὸ μαρτυρικὸν σῶμα τοῦ ἁγίου. δὲν ἤξευραν πλέον τί νὰ κάμουν, νὰ νικήσουν τὴν καρτερίαν τοῦ μάρτυρος. ὅθεν ἐπίασαν καὶ ἄλειψαν τὴν κεφαλήν του Ἁγίου με πίσ-σαν καὶ λάδι, καὶ ἔβαλαν φωτιὰν καὶ οὕτως ἀναμμένην τὴν κεφαλήν του τὸν ἔσυρναν βιαίως εἰς ὅλην τὴν πόλιν θεατρι-ζόμενον. ταῦτα βλέποντες καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι τῆς πό-λεως ἐθυμώθησαν καὶ μετὰ τοῦ βασιλέως ἠγανάκτησαν καὶ τὸν κατηγόρουν φανερά. μανθάνοντας δὲ ταῦτα ὁ βα-σιλεὺς μεγάλως ἐθυμώθη ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἔγινε μεγάλη στάσις καὶ σύγχυσις διὰ τὸν ἅγιον· καὶ προσκαλέσας τοὺς ἄρ-χοντας τῆς βουλῆς καὶ μεγιστᾶνας, τοὺς εἶπεν, τί λέγετε διὰ τὸν Μόδεστον; τί νὰ τὸν κάμωμεν; νὰ τὸν θανατώσωμεν;

ἤ νά τόν ἀφήσωμεν; ἐάν τόν ἀφήσωμεν (λέγει πάλιν ὁ
βασιλεύς) ὅλος ὁ κόσμος θέλει πιστεύσει εἰς τόν θεόν, ἐπειδή
ἠξεύρουν ὅλοι, πῶς ὅσα κακά καί τιμωρίας τοῦ ἐκάμαμεν,
κανένα δέν τόν ἔβλαψεν ἀλλά ὅλα τά ἐνίκησε· λοιπόν συλλο-
γισθῆτε τί πρέπει νά τόν κάμωμεν· ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεύς
πρός τούς ἄρχοντας· καί αὐτοί ἀπεκρίθησαν καί εἶπον.
βασιλεῦ μὴ προστάξῃ, ἄλλο τί διά τόν Μόδεστον; ἀλλά νά κοπῇ
ἡ κεφαλή του· καθώς λοιπόν ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεύς, καί
ἔφεραν ἕνα σπαθί, καί δείχνοντας αὐτό εἰς τόν ἅγιον λέγει
πρός αὐτόν Μόδεστε; ἤ μαρτύρησον φανερῶς τάς μαγείας σου,
ἤ νά ἠξεύρῃς, ὅτι μέ τοῦτο τό σπαθί θέλω προστάξῃ νά κό-
ψουν τήν κεφαλήν σου· τότε ἀποκριθείς ὁ ἅγιος μέ πολλήν
εὐφροσύνην λέγει πρός τόν Βασιλέα· ἀληθῶς ὦ Βασιλεῦ· σήμε-
ρον θέλεις μοῦ προξενήσει τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καί
τά αἰώνια καί ἀτελεύτητα, ἀγαθά ὅπου πολύν καιρόν ἐπεθύ-
μουν. ἀκούοντας δέ ταῦτα ὁ βασιλεύς, καί βλέποντας πῶς δέν
ἐμεταβάλθη τελείως ἡ γνώμη τοῦ ἁγίου ἔδωκε τήν τελευταίαν
ἀπόφασιν λέγοντας τόν Μόδεστον ὅπου δέν ἠθέλησε νά
ἀκούσῃ εἰς τά βασιλικά μου προστάγματα, οὔτε νά θυσιάσῃ
εἰς τούς θεούς μου, προστάζω νά τόν ἀποκεφαλίσουν· καί
εὐθύς ἀκούοντας τήν προσταγήν τοῦ Βασιλέως οἱ στρατιῶ-
ται, ἔβγαλαν τόν ἅγιον, καί τόν ἐπῆγαν ἔξω τῆς πόλεως,
εἰς τόν ὡρισμένον τόπον, καί ὡς ἔφθασαν εἰς τόν τόπον
τῆς καταδίκης, ἐζήτησεν ὁ ἅγιος διωρίαν νά προσευχηθῇ.

αἱ ὀλοθρεύει, κατ' ἀναλόγως ἐπροσευχήθη λέ-
γοντας ἔτσι. Κύριε ἰησοῦ χριστέ, ὁ δημιουργός
τοῦ φωτός, καταξίωσόν με τῆς σῆς Βασιλείας
ἐπιτυχεῖν, ὅτι οὐχί μόνον διὰ τοῦτο ἐσώθησεν
ἡ ψυχή μου, καί διά τό σόν Πανάγιον ὄνομα
θανάτου καί βασάνων καταφρόνησα, μή ὡς
ἀνάξιον, μή κρίνης φιλάνθρωπε τῶν σῶν οὐρα-
νίων ἀγαθῶν, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου τοῦ σοῦ δούλου,
καί πρόσδεξαί μου ταύτην τήν προσευχήν
τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. καί ὅστις ἐπικαλέ-
σηταί μου τό ὄνομα ἐορτάζων τήν μνήμην μου
καί ἀναγινώσκων τάς τὸ μαρτύριόν μου, βοήθησον
αὐτῷ πάντοτε, καί μή ἐγκαταλείψης αὐτόν, ἀλλά ἔμπλη-
σον τόν οἶκον αὐτοῦ παντός ἀγαθοῦ, καί δώρησαι
αὐτῷ πλούσια τά ἐλέη σου καί ἀπόδιωξον ἀπό τόν
οἶκον αὐτοῦ, καί ἀπό ὅλα τά ζῶα του, πᾶσαν
βλάβην καί ἀσθένειαν λοιμικήν καί πλήθυνον
τά βόδια του, καί τά πρόβατά του, καί ὅλα του
τά ζῶα, καθώς εὐλόγησας καί ἐπλήθυνας
τά ποίμνια καί βουκόλια τοῦ Πατριάρχου
Ἀβραάμ Ἰσαάκ, καί Ἰακώβ, καί πάντων
τῶν σῶν θεραπόντων. Ναί Κύριε βασιλεῦ,
ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, καί πλήρωσον μου

την αίνεσιν ταύτην, ότι σε δοξάζομεν τον Πάν-
τιμον και μεγαλοπρεπές όνομα σου, του Πατρός, και
του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος, νυν και
αεί και εις τους αιώνας των αιώνων αμήν.
Και ο μεν Άγιος ταύτα ειπών και ευξάμε-
νος, έκλινε την κεφαλήν. Ο δε δήμιος τον
απεκεφάλισεν. Ευθύς τότε, έχοντος του Δεκεμ-
βρίου δέκα οκτώ, ημέρα Παρασκευή. Επειδή
έτσι επαρακάλεσεν ο Άγιος, να τελειωθή αυ-
τήν την ημέραν όπου έγινε και η κοσμοσω-
τήριος σταύρωσις του Σωτήρος ημών Ιησού Χρι-
στού. Ήτον δε τότε ο Άγιος, όταν εμαρτύρησε
εννενήκοντα επτά ετών, εκ των οκτώ πρός τους τριά-
κοντα, ήγουν τριάκοντα οκτώ, έκαμεν εις τον
θρόνον της Ιερουσαλήμ Ποιμένων το του Χριστού
Ποίμνιον. Και το μεν μαρτύριον του Αγίου ως
εν συντόμω, τούτο είναι εν Χριστώ αδελφοί.
Ηκούσατε πώς επολιτεύθη πρότερον, και ύστερον διά
το όνομα του Χριστού εμαρτύρισε, και τον του
μαρτυρίου στέφανον έλαβεν· ημείς δε ας ειπού-
μεν και από τα πολλά του θαύματα ή θαυμά-
σια μερικά όπου έκαμεν εν ζωή του. διά
να καταλάβωμεν και ημείς πόσην Παρρησίαν

ἔχει σημαί εἰς τόν Θεόν· καί ὅσον τιμήν καί
δόξαν πάλιν ἔλαβεν αὐτός ἀπό τόν Θεόν ἀντα-
ξίαν τῶν ἀγώνων του. Ἔρχομαι λοιπόν ἀπ' ἐν-
τεῦθεν, καί προσέχετε ἀκλινῶς, ἵνα λάβητε
καί τόν μισθόν τῆς φιλοκαλίας σας πλούσιον πα-
ρά τοῦ ἑορταζομένου ἁγί[ου] καί Ἱερομάρτυ-
ρος Μοδέστου.

Ἕνας κτίστης εὑρισκόμενος εἰς τά Ἱεροσόλυμα,
εἰς τόν καιρόν τοῦ θέρους ἔζευξε τά βόδια του,
καί βάνοντας φορτίον εἰς τό ἁμάξι ἐπήγαινεν
εἰς τό ἀλώνι του. καί ὁ διάβολος θέλοντας νά
βάλῃ εἰς κόπον τόν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Μόδεστον,
ταράξας τά βόδια εἰς τήν στράταν, τά ἔρριψεν
εἰς τήν γῆν ὡς νεκρά καί ἀκίνητα· καί ὁ
κτίστης κλαίοντας ἐφώναξεν, ὁ Θεός διά πρεσ-
βειῶν τοῦ ἁγί[ου] Μοδέστου βοήθησον τούς βόας μου.
Ὁ δέ ἅγιος ἔφθασε δρομαίως, καί διά προσευχῆς
τά ἐσήκωσε καί ἀνεζώωσε. Παγαίνοντας
ὀλίγον παρέμπρος ἔπεσαν καί δεύτερον· καί
γνοῦς ὁ θεῖος Μόδεστος ἐκ Θείου Πνεύματος,
ἐγύρισεν ὀπίσω, καί πάλιν τά ἐσήκωσε. καί
ἔδωσε τήν ζώνην ὁποῦ ἐφοροῦσεν εἰς τόν ζυγόν,
καί εἶπε τοῦ ἀνθρώπου, πήγαινε, καί ὁλικῶς
μήν φοβᾶσαι.

μὴν φοβῶσαι. ὁ δὲ πονηρὸς διάβολος μὴν ὑμ-
πορῶντας νὰ κάμη τὴν ἐνέργειαν τῆς κακίας του,
ἐφώναζε κακά του ἁγίου, λέγοντας εἰδικῆς
με ἀπόδειξη. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι
ἐδικός μου. Ὁμοίως καὶ τὰ κτήνη του ἐδικά μου
εἶναι. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπιτιμήσας τὸν διάβολον, ἐνε-
δέθησε καὶ τὸν Κτίστην, νὰ μὴ κάμη πλέον
τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου, διὰ νὰ σωθῇ καὶ αὐ-
τὸς καὶ τὰ βόδια του νὰ μὴ βλάπτωνται ἀπὸ
τὸν διάβολον.

Ὁμοίως καὶ ἕνας πτωχὸς ἄνθρωπος εἶχεν
ἕνα μοσχάρι, τὸ ὁποῖον ἐψόφησε. καὶ πηγαίνον-
τας ὁ πτωχὸς εἰς τὸν ἅγιον, τὸν ἐπαρακάλεσε
νὰ ἀναστήσει τὸ μοσχάρι του. καὶ κάμνοντας
προσευχὴν ὁ ἅγιος εὐθὺς τὸ ἀνέστησε.

Ἄλλου ἑνὸς ἀρχοντικοῦ ἀνθρώπου ζαροσοχωρίτου ἐψοφοῦ-
σαν τὰ ζῶα του. ἐστόντας καὶ νὰ φαρμακωθῇ ἡ βρύσις
ἐκ τοῦ ὄφεως ἀπὸ προσταγὴν τοῦ δαίμονος εἰς τὴν ὁποί-
αν ἔπιναν τα. Πηγαίνοντας λοιπὸν ὁ ἄρχων εἰς τὸν
ἅγιον, καὶ παρακαλῶντάς τον νὰ τὸν βοηθήσῃ ὡς
ἦλθεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν φαρμακευθῆσαν βρύσιν, τὰ
μὲν ζῶα παραυθὴς, διὰ προσευχῆς τοῦ ἁγίου. τὰ
ἀνέστησε. τὸν δὲ ὄφιν ἐνέκρωσε, καὶ ἔκαμε καὶ τὸν

δαίμονα καὶ ἐφάνη ὡσὰν σκύλος εἰς ἐκείνους
ὅπου εὑρέθησαν παρόντες, ὀμνύοντας τὸ φοβερὸν
ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴ συμβῇ ποτὲ ἐκεῖ ὅπου
ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ χρυσοχόου τοὺς παῖδας ἐκείνους
ὅπου τὸν ἐπούλησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦλθον
ἕνα καιρὸν διὰ πραγματείαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα,
μὴ ἠξεύροντες ὅτι αὐτὸς ἔγινεν ἀρχιερεὺς τῆς
πόλεως Ἱερουσαλήμ, τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον δὲν
ἐκακοποίησε, δι' ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸ
πρόσωπόν του νὰ τὸν πουλήσουν ὡς σκλάβον, ἀμὴ καὶ
δεχόμενος αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς, τοὺς ἐφιλοξένησε μὲ
φιλοφροσύνην καὶ ἀγάπην μεγάλην ὡς ἀδελφούς
του. ἀλλὰ καὶ μεγάλας εὐεργεσίας τοὺς ἔκαμεν,
ὡς ποτὲ ὁ μέγας Πατριάρχης Ἰωσὴφ ὁ πάγκαλος
εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ἄλλος δράκοντας μέγας· ἤγουν μεγαλότατος
ὄφις, ἐβγὸν ἀπὸ τὴν ἔρημον καὶ εὑρίσκοντα τόπον
ἁρμόδιον, κοντὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐφώλευσεν
ἐκεῖ· ὅστις οὐ ζῶα μόνον ἐφόνευεν, ἀλλὰ καὶ
ἀνθρώπους. καὶ τόσον φόβον ἐπροξένησεν, ὥστε ὅπου
ἔκλεισεν ὁ δρόμος ἐκεῖνος· καὶ λοιπὸν ἐνθυμη-
θέντες τὸν ἅγιον Μόδεστον, συνηθροίσθησαν πλῆθος
ἀνθρώπων

ἀνθρώπων χριστιανῶν τε καὶ Ἑλλήνων καὶ ἦλθον
εἰς τὸν ἅγιον. καὶ οἱ μὲν Χριστιανοὶ παρεκάλουν
αὐτὸν μετὰ δακρύων θερμῶν, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ
ἀπὸ τὸν βροκούκονον καὶ φοβερὸν δράκοντα, εἰς
δόξαν μὲν Χριστοῦ, ἐπιστροφὴν δὲ πολλῶν Ἑλλήνων
εἰς θεοσέβειαν. οἱ δὲ Ἕλληνες πάλιν ἔλεγον, ὅτι ἐὰν
φονεύσῃ τὸν δράκοντα, ὅλοι νὰ γίνουν Χριστιανοὶ
σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ~~καὶ~~ ἀκούσας δὲ ὁ ἅγιος
Παῦλος, λίαν ἐχάρη· καὶ εὐθὺς ἐλθὼν εἰς τὸν τόπον
ὅπου ἦτο τὸ θηρίον ἐκεῖνο, ἀκολουθοῦντες καὶ ὅλος
ὁ λαός. καὶ σταθεὶς πλησίον ἔμπροσθεν τοῦ δράκον-
τος ὁ ἅγιος ἔκαμε προσευχήν, καὶ τόσον τὸν ἐπό-
ζευσεν ὁ θεός, ὥστε ὅσος ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐτρέ-
με, καὶ ἐσείετο διὰ μέσον τῆς προσευχῆς του.
καὶ τελειώνοντας τὴν προσευχήν του ἔλαβε τὴν
ῥάβδον του, καὶ μετ' αὐτὴν ἔκαμεν ἐπάνω
εἰς τὸ θηρίον ἕνα σταυρόν, καὶ εὐθὺς ἐνεκρώθη
τὸ θηρίον· καὶ ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦ-
μα, ὅλοι οἱ εὑρεθέντες ἐκεῖ, πολλὰ ἐθαύμασαν
καὶ ἐφώναζαν· καὶ μεγάλῃ φωνῇ εἶπον, μέγας
ὁ θεὸς τοῦ Ἀποστόλου· καὶ διὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ
πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Ἀκούσατε καὶ ἄλλον θαῦμα· μία γυναῖκα χήρα εἶχε πέντε ζευγάρια βόδια, καὶ ἄλλο τι δὲν εἶχεν, εἰμὴ μόνον αὐτά· καὶ εἰς αὐτὰ εἶχεν ὅλην τὴν ἀπαντοχήν της καὶ ἐλπίδα, ἐπειδὴ τὰ ἔδιδεν εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μὲ πληρωμὴν καὶ ἐδούλευον, καὶ ἔπαιρνοντας τὸν ἐξ αὐτῶν μισθὸν ἐτρέφετο· φθόνω δὲ διαβόλου ἠσθένησαν μεγάλην ἀσθένειαν καὶ τὰ πέντε ζευγάρια, καὶ ἐκινδύνευον εἰς θάνατον· ἡ δὲ πτωχὴ ἐκείνη γυνή, μὴ ἔχουσα ἄλλην τινὰ βοήθειαν ἔκλαιε τὸ καὶ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα· ἔτρεχε λοιπὸν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπαρακάλει ὅλους τοὺς ἁγίους νὰ ἰατρεύσουν τὰ βόδιά της· ὁμοίως ὕπηγε καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, καὶ ἐπαρακάλει αὐτοὺς λέγουσα· Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, ἀκούσατέ μου τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ βόδια μου κινδυνεύουν νὰ ψοφήσουν· τὴν νύκτα λοιπὸν φαίνεται ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς καὶ λέγει της· ὦ γύναι, νὰ ἠξεύρῃς ὅτι δὲν ἐδόθη εἰς ἡμᾶς αὐτὸ τὸ χάρισμα, νὰ ἰατρεύωμεν τὰ ζῶα, εἰμὴ ἐδόθη αὐτὴ ἡ χάρις παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν Μόδεστον, τὸν μέγαν ἀρχιερέα τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ Πατριάρχην.

Ἀκούσασα ταῦτα ἡ γυνή καί ἐξυπνήσασα, παρεκάλει τόν ἅγιον ἡμέραν καί νύκτα εἰς τόν οἶκόν της (ἐπειδή ἦτον εἰς μακρυνόν τόπον ἀπέχουσα πολύ διάστημα τῆς Ἱερουσαλήμ.) καί μίαν νύκτα φαίνεται εἰς τόν ὕπνον της ὁ Ἅγιος Μόδεστος καί λέγει της, διατί ἀγόνως θρηνεῖς τόσον πολλά; ἐγώ εἶμαι ὁ Μόδεστος ὁποῦ με κράζεις, καί ἦλθον νά σέ ἰατρεύσω τά βόδια σου, ἀλλά ὅμως ἄκουσόν με, καί εὐθύς ὁποῦ σηκωθῇς, κόψας ἀπό ἕνα μέρος ὀλίγον ἀπό τά σιδηρᾶ ἐργαλεῖα ὁποῦ ἔχεις καί ἐπάρε το καί πήγαινε εἰς κάποιον τόπον ὁποῦ λέγεται γαγινᾶς καί ἐκεῖ εἶναι ναός τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ ἔμπροσθεν τῆς κόγχης τοῦ ῥηθέντος ναοῦ κατοικεῖ κάποιος ἄνθρωπος εὐλαβής λεγόμενος, ὁ ὁποῖος ὄντας τεχνίτης ἐπιτήδειος εἰπέ του νά σοῦ κάμη ἕνα σιδηρένιον σταυρόν, καί ἀφοῦ τόν κάμῃ νά τόν δώσῃς νά τόν λειτουργήσουν ἑπτά ἱερεῖς καί τήν ἑβδόμην ἡμέραν νά κάμουν οἱ ἱερεῖς ἀγρυπνίαν εἰς τόν οἶκον σου, καί νά κάμουν καί εὐχέλαιον, καί παίρνοντες τοῦ εὐχελαίου τό λάδι, ἄς ῥαντίσουν μέ τόν σταυρόν ἀλειμμένον εἰς τά βόδια σου. καί εὐθύς διά τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ θέλουν ἰατρευθῆ· καί οὕτω ποιήσασα ἡ γυνή ἰατρεύθησαν τά βόδια της, διά τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ, καί τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Μοδέστου.

Καί ἕνας ἱερεύς εἶχε βόδια μερικά, εἰς τά ὁποῖα ἔπεσεν ἀσθένεια, καί ἐψοφοῦσαν. καί πηγαίνοντας εἰς τόν Ἅγιον

Μόδεστον, μέ μεγάλην ταπείνωσιν ἔλεγεν, ἐλέησον Ἅγιε
τοῦ θεοῦ πάτερ μακαριώτατε Μόδεστε, ἐπειδή τά βόδιά μου
ὅσσα ἔχω ἠσθένησαν, καί δέν ἔχω ἄλλον νά παρακαλέσω,
παρά τήν ἀρχιερωσύνην σου· Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἅγιος, καί
βλέποντας τά δάκρυα τοῦ ἱερέως, ἐλυπήθη καί λέγει του·
ὕπαγε εἰς τά βόδιά σου καί ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ
κάμε τόν τύπον τοῦ σταυροῦ, καί εὐλόγησέ τα ἐπικα-
λούμενος τό ταπεινόν μου ὄνομα, καί μέ τήν χάριν τοῦ
θεοῦ ἰατρεύονται· καί ἐάν ἐμένης τήν ἡμέραν τῆς τελευ-
τῆς μου, θέλω εἶμαι πάντοτε μαζί σου, καί νά ἐπικαλοῦμαι
τόν θεόν διά βοήθειάν σου· καί οὕτω ποιήσας ὁ ἱερεύς
ἰατρεύθησαν τά βόδιά του.
Ἀκόμη ἕνα θαῦμα νά εἰποῦμεν, καί νά κάμωμεν
τέλος τῆς τῶν θαυμάτων αὐτοῦ διηγήσεως. Ἕνας βοδοβο-
σκός ἔχοντας βόδια πολλά, ὅμως ὅλα ἦτον στεῖρα,
ὕπηγε καί αὐτός εἰς τόν Ἅγιον κλαίοντας τήν συμφο-
ράν του, καί μέ πίκραν τῆς καρδίας του ἔλεγε λυπή-
σου με Ἅγιε δέσποτα τόν πτωχόν, καί ἄπορον, ἐπειδή
ἔχω βόδια, καί ὅλα εἶναι στεῖρα, καί δέν κυναγονοῦν
τελείως· καί ὁ Ἅγιος τόν ἐλυπήθη καί λέγει του. Κύριος
ὁ θεός ὁ εὐλογήσας τόν Ἀβραάμ Ἰσαάκ καί Ἰακώβ.
τά κτήνη αὐτός νά εὐλογήση καί τά ἰδικά σου τέκνον
μου, καί νά σοῦ χαρίση πολλά βόδια. Ταῦτα ἀκούσας

ἀπό τόν Ἅγιον ὁ βοδοβοσκός, ἐγάρη κατά πολλά,
καί ἀπό ἐκείνης τῆς ὥρας καθε χρόνον ἐλεινογο-
νοῦσαν ἀνεμποδίστως ὅλα τά βόδιά του μέ τήν χάριν
τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου.
Ἀρκετά λοιπόν εἶναι αὐτά τά θαύματα, ὦ φιλόθεοι
ἀκροαταί, νά μᾶς κάμουν νά καταλάβωμεν, πόσην
τιμήν καί δόξαν ἠξιώθη παρά Θεοῦ οὗτος ὁ Ἅγιος, καί
ἐν τῷδε τῷ πρoσκαίρῳ κόσμῳ καί ἐν τῷ μέλλοντι πολλῷ
πλέον. καί ἐάν τοσαῦτα τεραστουργήματα μάλιστα
ἐποίησεν ζῶντας ἔτι ἐν τῷ σώματι τοῦτῳ ὡς μέ
τήν δύναμιν καί χάριν, ὅπου τοῦ ἐδόθη παρά Θεοῦ,
ἄραγε τώρα ὅπου πλησιάζει τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς
Τρισηλίου Θεότητος, πόσα δύναται νά ἐνεργήσῃ τινά
ὅπου τῷ προστρέχουσι καί ἐπικαλοῦσιν αὐτόν;
βέβαια καί οὐδείς τῶν πιστῶν ἀντέρει τῆς τοῦ μεγά-
λου πατρός ἡμῶν Μοδέστου πρός Θεόν παρρησίας.
διά τοῦτο καί ἡμεῖς ἀδελφοί καί πατέρες, ἄς τόν
δοξολογήσωμεν ἐν ὕμνοις μετ εὐχαριστιῶν ἐπιτελοῦν-
τες ἐτησίως ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν εἰς τόν θεῖον αὐτοῦ
ναόν καί ἄς τόν παρακαλέσωμεν νά πρεσβεύῃ ὑπέρ
ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν πάντοτε ἔμπροσθεν τοῦ φοβε-
ροῦ κριτοῦ, νά μᾶς ἀξιώσῃ ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως εἰς

τὰ δεξιὰ μέρη αὐτοῦ, σὺν τοῖς αὐτοῦ ἀγγέλοις, ἐν τῇ τρυφῇ τοῦ παραδείσου καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. καὶ νὰ μᾶς διαφυλάττῃ ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης προσβολῆς, καὶ καταδρομῆς ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου. καὶ πάντας δὲ τοὺς συναθροισθέντας μετὰ θερμῆς ἀγάπης, καὶ ἄκρας εὐλαβείας εἰς τὸν σεβάσμιον ναόν του τοῦτον διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ ἡρωϊκά του ἄθλα καὶ κατορθώματα, καὶ ὑπερφυῆ του θαύματα, καὶ νὰ δοξάσωσι τὸν τοῦτον δοξάσαντα Κύριον, ἀντιδοξάσοι καὶ αὐτοὺς Κύριος ὁ θεὸς διὰ πρεσβειῶν

τοῦ παρόντος αὐτοῦ ἱερομάρτυρος
Ἁγίου Μοδέστου ἐν τῇ
ἐπουρανίῳ καὶ ἀϊδίῳ
αὐτοῦ βασιλείᾳ.
ὅτι αὐτῷ τῷ τρι-
συποστάτῳ ἡμῶν
θεῷ, πρέπει πᾶσα
δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις
εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας, τῶν ἀτελευ-
τήτων αἰώνων ἀμήν, Ἀμήν,
Ἀμήν.

Ἐπίγραμμα, διὰ στίχων ἰαμβικῶν.

» Ἄθλους ἡρώους, καὶ ἀριστείων ξένων
» Τοῦ πάντ' ἀρίστου, καὶ στολοῦ ἀθλοφόρου,
» Καὶ στεφανίτου, καὶ γενναίου ὁπλίτου.
» Καὶ ἐν Μάρτυσι, Μοδέστου Πατριάρχου.
» Ἡ ἥδε πᾶσα, περιέχεται βίβλος,
» Συνάμα πάσῃ τούτου ἀκολουθίᾳ.
» Γέγραπται πλείστῃ ἐπιμελείᾳ, ὄντως.
» Παρὰ μελανειμένος ἀνδρὸς ἀγύρτῳ.
» ὁ δὲ ζῆλος εὔδηλος τῷ παντὶ εἴδοι,
» Ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ σεβασμίᾳ Σκήτῃ
» Τῆς θεοπρομήτορος Ἁγίας Ἄννης.
» Καὶ οἱ ἐντυγχάνοντες, ἔρρωσθε πάντων.

Ἐν ἔτει τῷ 1899. Ἐν μηνὶ
Δεκεμβρίῳ.

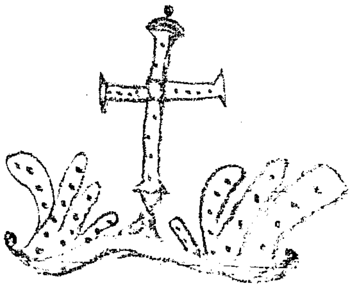

14|9|2013
KAX